

DEN *danske* **STJERNE**

Januar 1983 · 132. Årgang
Nummer 1

Det øverste Præsidentskab: Spencer W. Kimball, Marion G. Romney,
Gordon B. Hinckley.

De tolv Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter,
Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie,
L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Rådgivende komité: M. Russell Ballard, Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar, Charles A. Didier,
George P. Lee, F. Enzio Busche.

Redaktør: M. Russell Ballard.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, *Chefredaktør* - David Mitchell,
Assisterende chefredaktør - Bonnie Saunders, *Børnestjernen* - Roger Gylling, *designer* -
Norman Price, *produktion*.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungstrøm, Translation Division,
Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.

Redaktør af Den danske Stjernes lokalsider: Ellen E. Valgren, Zinnsøgade 4,
DK-2100 København Ø.

INDHOLD

Og Peter gik udenfor og græd bitterligt, <i>Gordon B. Hinckley</i> _____	1
Når vi påtager os hans navn, <i>Ardeth G. Kapp</i> _____	7
Spørgsmål og svar _____	15
Dengang jeg opdagede Guds kærlighed, <i>Maureen Derrick Keeler</i> _____	19
Et studium i lydighed, <i>Lane Johnson</i> _____	22
Hold ligevægt . . . af evangeliet, <i>O. Don Ostler</i> _____	30

Cebus hemmelighed, <i>Richard M. Romney</i> _____	34
--	----

BØRNESTJERNEN

Han er opstanden! <i>Virginia Sargent</i> _____	1
Han var god mod sin bror, <i>Nanette Larsen</i> _____	3
Kommer rødkælle i Himlen? <i>Alice Stratton</i> _____	6

Abonnement:

12 numre Dkr. 54,- (inkl. moms og porto)

Betaling over giro 31 20 988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngby.
United States and Canada: \$ 10.00 (surface mail).

©1983 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

OG PETER GIK UDENFOR OG GRÆD BITTERLIGT

Præsident Gordon B. Hinckley
Rådgiver i Det øverste Præsidentskab

Da det sidste måltid var spist, forlod Jesus og hans disciple Jerusalem og tog hen til Oliebjerget. Jesus, der vidste at hans forfærdelige ildprøve var nær, talte til de mennesker han holdt af. Og han sagde til dem: „I denne nat skal I alle forarges på mig [det vil sige falde fra] . . .’

Da svarede Peter og sagde til ham: „Om så alle forarges på dig, vil jeg dog ikke gøre det.’

Jesus sagde til ham: Sandelig siger jeg dig: „I denne nat, før hanen galer, vil du fornægte mig tre gange.’

Peter siger til ham: „Selv om jeg skulle dø med dig, vil jeg aldrig fornægte dig.’” [Matt. 26:31, 33–35].

Umiddelbart efter dette fulgte de forfærdelige lidelser i Getsemane have og derpå fornægtelsen. Da gruppen nærmede sig rettergangen hos Kajfas

fulgte Peter ham lige til ypperstepræstens gård, og „han gik indenfor og satte sig blandt tjenerne for at se, hvad det ville ende med”. [Matt. 26:58].

Mens Jesus blev forhånede i denne ret og hans anklagere spyttede på ham, slog ham med knytnæve i ansigtet og slog ham med stokke, var der en pige der så Peter og sagde: „Du var også sammen med Jesus fra Galilæa.’

Men han nægtede det i alles påhør og sagde: „Jeg ved ikke, hvad du mener.’ Da han derpå gik ud i portrummet, så en anden pige ham; og hun siger til dem der var der: „Han var sammen med Jesus fra Nazaret.’

Atter nægtede han det med en ed: „Jeg kender ikke det menneske.’

Lidt efter kom de, der stod der, hen og sagde til Peter: „Sandelig, du er også én af dem, dit mål røber dig jo.’

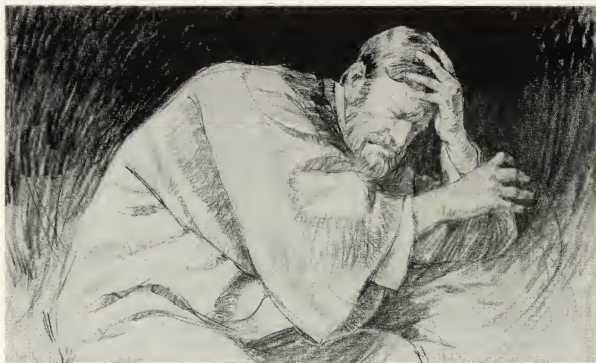
Da begyndte han at bande og sværge: 'Jeg kender ikke det menneske.' I det samme galede hanen.

Så kom Peter Jesu ord i hu, hvordan han havde sagt: 'Før hanen galer, skal du fornægte mig tre gange.' *Og han gik ud, udenfor, og græd bitterligt.*" [Matt. 26:69-75, fremhævelse tilføjet].

Hvor gribende er ikke disse ord! Peter sagde, idet han forsikrede om sin loyalitet og sin beslutning, at han aldrig nogen sinde ville fornægte Jesus. Men frygten for mennesker og kødets svaghed overvandt ham og under beskyldningernes pres smuldrede hans faste forsæt. Og da han derpå indså sine fejl og sin svaghed gik han „udenfor og græd“.

Når jeg læser denne beretning får jeg medlidenhed med Peter. Der er mange af os der ligner ham meget. Vi påberåber os vor loyalitet, vi forsikrer om at vi er besluttet på at fatte mod, vi erklærer – oven i købet somme tider offentligt – at vi uanset hvad der sker vil gøre det rette, vi vil forsvare sandhedens sag, vi vil være trofaste overfor os selv og andre.

Så begynder presset at øges. Sommetider er det et socialt pres. Sommetider er det vore egne lyster. Sommetider er det falske ambitioner, beslutningen om at gøre det rette slækkes. Disciplinen slækkes. Man kapitulerer. Og så kommer samvittighedsnagen, selvbebrejdelserne og fortrydelsens bitre tårer.

En af de største tragedier vi næsten dagligt er vidner til er den tragedie der forekommer når mennesker med høje mål ikke opnår særlig meget i deres liv. De har ædle motiver. Deres påståede ambitioner er prisværdige. De har store evner til at nå deres mål. Men deres selvdisciplin er for svag. De bukker under for ugudelighed. Lysterne fratager dem deres beslutsomhed. Jeg tænker på en mand jeg engang kendte, han var ikke medlem af kirken. Han havde taget eksamen ved et førende universitet. Hans muligheder var ubegrænsede. Som ung fik han en fortrinlig uddannelse, og som sådan fik han store muligheder for at nå noget. Han havde store drømme og arbejdede hen mod at opfylde sine drømme. I det firma hvor han blev ansat i første omgang, blev han forfremmet den ene gang efter den anden og for hver gang fik han større ansvar. Der gik ikke mange år før han var én af topledere i sit firma. Men disse forfremmelser medførte selskabelighed hvor der blev drukket. Han kunne som så mange andre ikke klare det. Han blev alkoholiker, offer for en lyst og trang som han ikke kunne styre. Han søgte hjælp, men var for stolt til at disciplinere sig selv og følge de restriktioner han blev pålagt af de mennesker som forsøgte at hjælpe ham.

Han faldt som en dalende stjerne, der så sørgeligt udbrænder og forsvinder i natten. Jeg spurgte én af mine venner hvordan det gik ham, og fik til sidst sandheden at vide om hans sørgelige endeligt. Han, der var begyndt med så høje mål og imponerende talenter, var død i yderste fattigdom i én af vore storbyer. Han havde, ligesom Peter i

fordums tid, følt sig sikker på sin styrke og sine evner til at opnå sine største muligheder. Men han havde fornægtet disse evner og jeg er sikker på at han, dengang han blev overvundet af sine fejl, er gået udenfor og har grædt bitterligt ligesom Peter.

Jeg tænker også på en anden mand. Jeg kendte ham godt. Han tilsluttede sig kirken for lang tid siden, dengang jeg var missionær på De britiske Øer. Han var kommet i vane med at ryge. På dette tidlige tidspunkt af hans medlemskab i kirken bad han om styrke og Herren besvarede hans bøn og gav ham styrke til at overvinde sin vane. Han holdt sig til Gud og oplevede en glæde han aldrig tidligere havde kendt. Men så skete der noget. Han blev udsat for familiens og samfundets pres. Han slækkede på sit mål og gav efter for sine lyster. Duften af tobaksrøg forledte ham. Jeg mødte ham nogle år senere. Vi talte om de gamle og bedre dage han havde kendt. Og han græd bitterligt ligesom Peter. Han gav dette og hint skylden, og idet han gjorde det kunne jeg ikke lade være med at sige de ord som Cassius sagde:

„Fejlen, kære Brutus, ligger ikke i vore stjerner,

men i os selv – i at vi er slaver.“ [Julius Cæsar, 1. akt, 2. scene].

Og således kunne jeg fortsætte med at fortælle jer om mennesker der er begyndt med ædle motiver, men har slækket på deres anstrengelser, eller om mennesker der begynder med en fast beslutning og ender med at være svage. De bliver sig selv nok, de fornægter deres gavmilde instinkter, de bliver begærlige og vil eje mere, og i deres selvoptagethed og uinspirere-

de levevis deler de hverken deres talenter eller deres tro med andre. Om dem har Herren sagt: „På hjem søgelses, dommens og vredens dag vil jeres klage være: Høsten er forbi, sommeren er endt, og min sjæl er ikke frelst!“ [L&P 56:16].

Men for at være mere præcist vil jeg gerne sige et par ord om dem der, ligesom Peter, siger at de elsker Herren og hans værk, og derpå fornægter ham, enten med eller uden ord.

Jeg husker så udmærket en ung mand der havde stor tro og hengivenhed. Han var min ven og rådgiver i en vanskelig tid af mit liv. Hans levemåde og den begejstring hvormed han tjente Herren, var et tydeligt bevis på hans kærlighed til Herren og til arbejdet i kirken. Men han blev ganske langsomt ført på afveje af smigren fra sin omgangskreds, mennesker som udnyttede ham til egen fordel, i de ting som de fælles var engageret i. Han blev ganske langsomt opslugt af deres lokkerier i den modsatte retning, fremfor at lede dem henimod sin egen tro og opførelse.

Han sagde aldrig noget som var imod den tro han havde efterlevet. Det var ikke nødvendigt. Hans ændrede levevis var bevis nok for at han havde fornægtet sin tidligere tro. Årene gik og så mødte jeg ham igen. Han talte som en desillusioneret mand. Han fortalte mig dæmpet og med nedslåede øjne hvordan han var kommet bort fra sin målsætning, da han gjorde sig fri af troens anker, den tro som engang var en dyrebar skat for ham. Derpå sluttede han sin beretning med, ligesom Peter, at græde.

For nylig talte jeg med en ven om en fælles bekendt, en mand der var vel

anskrevet fordi han havde stor succes indenfor sit erhverv. „Men hvad med hans aktivitet i kirken?“ spurgte jeg. Hertil svarede min ven: „Han ved inderst inde at det er sandt, men han er bange for det. Han er bange for at han vil blive udelukket af den omgangskreds han bevæger sig i, dersom han erkender sit medlemskab af kirken og efterlever dens standarder.“

Jeg kunne ikke lade være med at sammenligne: „Det er ligesom Peter der fornægtede sit sikre kendskab og den dag vil komme, måske ikke før manden bliver gammel, men når denne mand i stille stunder reflekterer over tingene, vil han vide at han solgte sin førstefødselsret for kogte linser. [Se 1. Mos. 25:34]. Derpå følger samvittighed og sorg og tårer, for manden vil indse at han ikke alene fornægtede Herren i sit eget liv, men at han også afskar sine børn fra Herren, og at børnene måtte vokse op uden en tro som de kunne holde sig til.“

Herren sagde selv: „Thi den, som skammer sig ved mig og mine ord i denne utro og syndige slægt, ham skal også Menneskesønnen skamme sig ved, når han kommer i sin Faders herlighed med de hellige engle.“ [Mark. 8:38].

Lad mig nu vende tilbage til Peter, som fornægtede Jesus og græd. Han indså sin fejl og omvendte sig fra sin svaghed, han forandrede sig og fik stor kraft til at bære vidnesbyrd om den opstandne Herre. Han, som var seniorapostel, indviede resten af sit liv til at vidne om den levende Guds Søns, Jesu Kristi mission, død og opstandelse. Det var ham der holdt den bevægende tale på pinsefestens

Ideer for hjemmelærere

Nogle punkter man kan lægge vægt på.

Hvis I synes kunne I fremlægge disse punkter i jeres hjemmelærerundervisning.

- 1. Hav ædle motiver.*
- 2. Vis kærlighed til Herren ved at holde ud i retfærdighed.*
- 3. Lad jeres tro komme opbyggelsen af Guds rige til gode.*
- 4. Husk på at vi kan ændre vor levevis, så vi bliver bedre.*

dag da det stak folkemængden i deres hjerter, dengang Helligånden blev udgydt over dem. Sammen med Johannes helbredte han den lamme mand ved præstedømmets myndighed som de havde modtaget af deres Mester, og det var det mirakel der satte gang i forfølgelsen af dem. Peter talte uden frygt til sine brødre når de blev bragt for Sanhedrinet. Han modtog den åbenbaring der førte til at evangeliet skulle ud til hedningerne. [Se Ap. G. 2-4, 10].

Peter blev lagt i lænker og led i fængslet, han led en forfærdelig martyrdød og vidnede derved om ham der havde kaldt Peter bort fra nettet så han kunne blive menneskefisker. [Se Matt. 4:19]. Han forblev trofast overfor den store og motiverende sandhed han modtog da den opstandne Herre i

sine sidste instruktioner til de elleve apostle gav dem ansvaret for at undervise alle nationer, „idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn“. [Matt. 28:19]. Og det var ham der sammen med Jakob og Johannes kom tilbage til jorden i denne uddeling, for at gengive det hellige præstedømme, under hvis guddommelige myndighed Jesu Kristi kirke blev organiseret i disse sidste dage, og under hvilken myndighed den nu fungerer. Dette store værk og meget som ikke er nævnt, blev udført af Peter, som engang havde fornægtet, han blev sorgbetyngt og overvandt derpå sin samvittighedsnag så han kunne videreføre Frelserens værk efter himmelfarten og deltage i gengivelsen af dette værk i denne uddeling. Hvis der nu skulle være mennesker her

i dag som i ord eller gerning har fornægtet troen, beder jeg til at I vil modtage trøst og beslutsomhed gennem Peters eksempel. Der findes nemlig også en udvej for jer til at forandre jer, så I kan bruge jeres styrke og tro sammen med andres styrke og tro til opbyggelsen af Guds rige.

Må jeg slutte med at fortælle jer om en mand jeg kendte, og som voksede op med stor kærlighed til kirken. Men da han blev engageret i sine forretningsanliggender og fyldtes med ambitioner, begyndte han at fornægte troen. I hans levemåde så det nærmest ud som om han havde fornægtet sin loyalitet. Men heldigvis hørte han den stille, sagte røst, før han var gået for vidt. Han fik samvittighedsnag og det frelste ham. Han vendte om, og i dag er han præsident for en stor stav i Zion og samtidig virker han som øverste

leder i én af verdens førende industrisammenslutninger.

Mine kære søskende, som måske også er faldet bort fra kirken og dens lærdomme, kirken har brug for jer, og I har brug for kirken. Det vil ikke være svært for jer at finde mennesker der vil lytte til jer med forståelse. Der er mange hænder som er parate til at hjælpe jer med at finde vejen tilbage. Der er mange som er parate til at varme jer med deres kærlighed. Der vil falde tårer - ikke bitre tårer, men glædestårer.

Må Herren røre jeres hjerter, så I ved Åndens kraft kan øge jeres ønske. Må han styrke jeres beslutning om at gøre hvad der er rigtigt. Må jeres glæde blive fuldkommen og jeres fred dejlig og tilfredsstillende, når I vender tilbage til det I i hjertet ved er sandt. □

Hjælp til diskussion:

1. Fortæl jeres personlige meninger om, hvor vigtigt det er at leve op til vore største muligheder som vor himmelske Faders åndelige sønner og døtre. Bed familiens medlemmer om at give udtryk for deres mening.

2. Findes der skriftsteder eller citater i

denne artikel som familien kunne læse højt og drøfte?

3. Ville denne samtale blive bedre hvis I før besøget talte med husets overhoved? Har I et budskab fra kvorumslederne eller biskoppen til husets overhoved med hensyn til at „holde ud til enden“?

NÅR VI PÅTAGER OS HANS NAVN

Ardeth G. Kapp

For nogle år siden tog jeg tidligt om foråret min lille niece Shelly, i hånden og i timevis bevægede vi os forsigtigt fra den ene sten til den anden langs et vandløb som lå i skyggen af nogle høje træer. Det klukkende vand virkede som musikledsagelse til den dans vi skabte, mens vi tøvende gik fra den ene sten til den næste og af og til måtte stoppe op et øjeblik for at genvinde balancen. Kort efter nåede vi en åben mark hvor der fornyligt var fældet nogle store poppeltræer. Da vi banede os vej gennem det høje græs holdt jeg Shelly i hånden mens hun forsigtigt satte den ene fod foran den anden da hun gik fra den ene ende af et fældet træ til den anden. Denne forårsdag lagde vi mærke til de spæde, grønne skud der tiltvang sig vej op igennem jorden, og vi så hvordan vintersneen trak sig tilbage til bjergtoppene. Det virkede som om hele naturen bar vidnesbyrd om Guds skabelse, og hans *store* kærlighed til os.

Vi fortsatte således hele eftermiddagen, indtil aftenbrisen mindede os om

at denne dag, som var blevet noget særligt for os, var ved at få ende.

Da vi nærmede os den snævre, stejle havesti, som fører op til mit hus, slap jeg Shellys hånd for at lade hende gå først. I det øjeblik var det svært at give slip på hinanden. Dagens varme havde knyttet et bånd ved hjælp af vort fælles eventyr.

Lige før vi nåede lysningen i nærheden af huset, standsede vi. Jeg bøjede mig ned for at løfte Shelly op, så hun kunne se ned i en lille rede som en rødhals havde bygget i et træ.

Ved afslutningen af denne mindeværdige dag gik jeg op for at putte min lille niece [som min søster og jeg er fælles om] i seng, og vi knælede ned til bøn mens hun gav udtryk for sine tanker, hvor hun blandt andet takkede for vandløbet, de glatte sten, de store træer og rødhalsens rede. Jeg følte mig fornyet i min påskønnelse for de samme vidunderlige velsignelser, puttede dynen godt rundt om barnet og bøjede mig ned for at give hende et godnatkys. Idet Shelly rakte armene op for at lægge dem rundt om min hals

og trække mig ned til sig, hviskede hun: „Jeg ville ønske at vi var i samme familie.“

„Ja men kæreste Shelly,“ forklarede jeg hurtigt, „vi er i samme familie.“

„Nej, jeg mener i helt samme familie. Jeg hedder Larsen til efternavn og du hedder Kapp, og det er ikke det samme. Jeg mener, hvis du var min søster og vi havde helt samme efternavn.“

Selv om hun ikke var ret gammel, så

mente jeg at hun måtte kunne finde tryghed ved at fornemme vores evige familieforhold, hvis jeg på én eller anden måde kunne få hende til at opfatte en stor og evig sandhed.

„Shelly, vi tilhører i virkeligheden den helt samme familie. Ser du, vi er allesammen vor himmelske Faders børn, hver eneste én af os og det gør os til medlemmer af én stor familie. Vi er søskende, og Jesus er også vores bror, vores storebror.“

„Men hvad hedder Jesus til efternavn?“ spurgte hun.

„Shelly, vi kender vores Frelser som Jesus Kristus.“ Og med den rene uskyldighed som kendetegner børn, begyndte hun at gøre os alle til én stor familie ved at sætte vores fornavn sammen med efternavnet „Kristus“.

„Nej, nej, min ven! Vi sætter ikke vore navne sammen på denne måde.“

„Hvorfor ikke?“ spurgte hun. Idet jeg forventede at hun kunne blive opmærksom på helligheden i vort forhold til Frelseren, forsøgte jeg at forklare: „Jeg tror det måske er fordi vi somme tider ikke er gode nok. Jeg føler mig ikke værdig endnu.“

Dermed hævdede hun sig op på albuen. „Hvad er det du gør forkert? Hvorfor holder du ikke op med at gøre det, så vi allesammen kan tilhøre den samme familie? Så kan vi allesammen have hans navn.“

Jeg funderede over hvad jeg skulle svare på hendesenkle spørgsmål. I mit hoved lød nogle ord som om jeg hørte dem for første gang. Og alligevel var det kun to dage siden jeg havde deltaget i nadvermødet, hvor jeg hørte de selv samme ord. Jeg havde hørt dem med mine egne øren så ofte, men nu lød de helt anderledes. Det var som om jeg hørte dem med hele min hjerte og hele min sjæl: „... at de er villige til at påtage sig din Søns navn og altid erindre ham og holde hans bud, som han har givet dem . . .!“ [L&P 20:77]. Var det ikke netop det vi talte om – ansvaret for at påtage os dette hellige navn og forpligte os til at forsøge altid at huske ham og holde hans bud?

Mens Shelly så ud til at være glad og tilfreds med den forklaring hun fik på dette tidspunkt, så har jeg gennem

årene søgt at få en dybere forståelse for denne hellige ordnanse, hvor vi fornyer vore pagter hver uge om at påtage os hans navn. Og selv om det er noget der almindeligvis finder sted om søndagen, hvad betyder det så de andre ugedage og hvilken forskel gør det i et barns, en ungs, eller en voksens liv? Påvirker det vor levevis både sommer, vinter og efterår? Bør det påvirke vort liv? Har vi råd til passivt at betragte denne hellige ordnanse og lade den blive en rutine? Jesus Kristus kom til verden „for at blive korsfæstet for verden og bære dens synder og helliggøre og rense den for al uretfærdighed, for at alle . . . kunne blive frelst ved ham“. [L&P 76:41–42]

Der findes ingen måde hvorved vi kan løskøbe os selv. Det var Jesus Kristus som led og døde for at sone for os. Det var i Getsemane have hans lidelser overgik al jordisk fatteevne, da vore tyngende synder fik ham til at lide så

Der findes ingen måde hvorved vi kan løskøbe os selv. Det var Jesus Kristus som led og døde for at sone for os.

store smerter og så megen hjertesorg at han blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl. Når vi ved Åndens gave ser Getsemanes realitet for os, så er det hans store kærlighed til os der giver os styrke til at kæmpe og lide i

det små for at overvinde vore synder. Er det muligt for os at fatte en sådan kærlighed? Det er denne forsoning der kan løskøbe os, kvalificere os, forløse os, frelse os og ophøje os dersom vi blot vil gøre vores del.

Vores del er så at vi accepterer Kristi forsoning ved at omvende os fra vore synder, blive døbt, modtage Helligånden og adlyde alle budene.

„Vi tror, at hele menneskeheden, gennem Kristi forsoning, kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger.“ [Den 3. trosartikel].

Da vi blev medlemmer af Herrens kirke ved dåben, indgik vi pagter med Frelseren om at påtage os hans navn. Husker vi på denne dåbspagt hver eneste dag, og gør vi det vi virkelig ønsker at gøre når vi udfører det der er vigtigt i vort liv?

I og jeg og Shelly, vi har alle nadveren, og det er en hellig præstedømmeordination som hjælper os til at huske på Frelserens forsoning. Den hjælper os til at holde os koncentreret om vor daglige fremgang imod ophøjelse. Det er en kostbar og hellig påmindelse, ikke blot om søndagen, men også mandag, tirsdag og onsdag – forår, sommer og vinter, hele året rundt, når vi oplever højdepunkterne i vort liv og når vi føler os langt nede. Men det er rigtigt at Frelseren elsker Shelly og jer og mig meget højt.

Når vi taler om Guds Søn så lad os læse Alma 7:11–13:

„Og han skal gå frem og lide sorg og smerte og alle slags fristelser. . . Han vil påtage sig sit folks sorger og smerter.

. . . og han vil påtage sig deres skrøbeligheder, så hans hjerte kan fyldes med barmhjertighed efter kødet, så

han ifølge kødet kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder.“

Præsident Marion G. Romneys indsig i disse ting har betydet en ændring i mit liv med hensyn til mine muligheder for at deltage i nadveren. Han har sagt:

„Deltagelsen i nadveren er ikke bare en passiv oplevelse. Vi skal *ikke* bare mindes Herrens lidelser og død sådan som vi husker de rent verdslige, historiske begivenheder. Deltagelsen i nadveren er beregnet på at skulle være en levende og inspirerende oplevelse. Frelseren sagde om dette: „ . . . og det skal være et vidnesbyrd for Faderen, at I altid ihukommer mig.“ [3 Ne. 18:4–9].

For at vi kan vidne må vores tankevirk-somhed fungere, og den må koncentrere sig om den ting der skal vidnes om. Og vi skal ikke blot tage nadversymbolerne til minde om Forsoneren, idet vi vidner om at vi altid vil mindes ham, men vi skal også derigennem vidne for Faderen at vi er villige til at påtage os hans Søns navn, og at vi virkelig vil holde hans bud.

Nu findes der en lære i verden i vore dage som går ud på at nadverens synlige symboler forvandles til Jesu kød og blod. Vi antager ikke en sådan lære, for vi ved at enhver forvandling der sker i forbindelse med nadverens administration finder sted i de menneskesjæle som deltager i den med forståelse. Det er de mennesker som deltager, der på den mest forunderlige måde bliver påvirket, fordi de får Herrens Ånd til at være med dem.“ [Conference Reports, 1946, s. 47].

Men på de tidspunkter, kære søskende, når I og jeg føler os mindst

værdige, føler det mest ubehageligt at bære hans hellige navn, og har en udpræget fornemmelse for vore ufuldkommenheder, i de øjeblikke hvor kødet er skrøbeligt og vores ånd lider skuffelser fordi vi ved hvad vi *kan* blive, så har man på fornemmelsen at man bliver trukket væk og synes at man er nødt til, for en tid i det mindste, at tilsidesætte det guddommelige forhold til Frelseren indtil man er mere værdig. Det er i sådanne øjeblikke vi atter bliver tilbudt at acceptere forsoningen store gave, selv om vi føler os uværdige, og endnu før vi har ændret os. Når I føler trang til at trække jer tilbage, vil I så række ud efter ham? Vil I underlægge jer hans vilje i stedet for at føle jer nødsaget til at trække jer tilbage?

Det er under vore kampe, under vore bestræbelser på at kvalificere os, at vores ånd når den største ydmyghed og taknemlighed, og vi bliver bedre forberedte til at modtage gaven fordi vi har så desperat brug for den – vi er faktisk nødt til at have den hvis vi skal modtage alle de evige belønninger.

Formålet med nadverpagten står altid ved magt. Denne gave får større værdi når den pakkes ud, og når vi forbereder os til at anvende den til det formål den er beregnet til. Jeg vil nu sige til Shelly: „Ja, min kære, sæt mit navn sammen med Frelserens.“ Han har sagt at vi gerne må. Han ønsker vi skal gøre det. Han ønsker at vi skal føle os godt tilpas ved at bære hans navn. Og når I og jeg føler vi har det største behov, så kan denne guddommelige gave gennemtrænge vor sjæl, og vi kan benytte den til det den er beregnet til.

Vi må komme sultne til nadverbordet, vi må føle åndelig sult og tørst efter retfærdighed. Så er tiden inde til at vurdere os selv, til at retlede vores kurs hvis det er nødvendigt, til at beslutte os til at leve et retfærdigt liv. Det er på dette tidspunkt og på dette sted vi skal bedømme os, så vi bedre forstår storheden i denne hellige, guddommelige gave som forsoningen er, og til at erkende realiteten ved at få lov til at have hans Ånd med os altid til at lede og styre os i alt hvad vi gør i livet. Efterhånden som vi bevæger os til dette åndelige stadi vil vi begynde at opleve det partnerskab som vi indgik før vi kom til jorden – for at hjælpe alle som er underlagt denne plan til frelse og evigt liv.

Når Ånden bliver vor stadige ledsager, vil hele vor dag blive anderledes, og når denne Ånd afspejler sig i vort sprog, i vort daglige arbejde, i skolen, på motorvejen og i supermarkederne, så vil vores adfærd langsomt, dag efter dag blive mere uselvisk og vort forhold til andre vil være mere hensynsfuldt og forstående, vore ønsker om at tjene mere konstante og vi vil

opdage at vi går rundt og gør noget godt. Altid. Så har vi ikke alene påtaget os hans navn, men hans billede vil også være prentet i vores bevidsthed. [Se Alma 5:14].

Enhver forvandling der sker under . . . nadveren finder sted i de sjæle som deltager og forstår.

Dette eksperiment er prøvet før, selv på Kristi tid. Der var nogle få mennesker som fik adgang til hans inderste vennekreds, og dag efter dag begyndte hans første disciple at modnes og blødgøres, at vokse og udvikle åndelig kraft og styrke og indflydelse.

For Paulus skete denne proces mere dramatisk. Han mødte Frelseren på vejen til Damaskus, og lige fra den tid ændrede Paulus sine ord, sine gerninger, sin karriere og sit daglige arbejde. Er vi stødt på dette på vor vej til Damaskus, måske på en mindre dramatisk måde? Når dette sker vil vi få tilladelse til at se mirakler. Så vil vi bedre kunne forstå dem og oven i købet kunne deltage i dem. Livet bliver anderledes når vi begynder at blive bedre til at se på hinanden, således som Frelseren ser på os. Så får vi et ønske om at undervise hinanden på den måde han ville undervise os. Vi vil længes efter den åndelighed man får når man bærer vidnesbyrd for hinanden om de ting han vidner om. Og når vi mødes vil det være som én

eller anden har sagt: „Vi vil ikke bare skifte ord, men vi vil skifte [ændre] sjæle.“ Sådanne omskiftelser vil ikke bare ske for vore venner og vore kære, men de vil indtræffe for hvert eneste menneske for hvis evige velbefindende vi har noget af et ansvar. Med Åndens hjælp vil vi få tilladelse til at se tingene mere som han ville se dem og ikke som verden ser dem. Vi vil lære at lytte til Åndens røst.

Engang præsident Romney talte til nogle søstre som netop var afløst fra en kaldelse i kirken, sagde han blandt andet: „Jeg beder til at Herren vil hjælpe jer til at leve hver eneste dag således at I kan have Herrens Ånd med jer. Det er dejligt når man prøver at kunne kende og forsøger at leve så man kan *høre* og reagere på Herrens røst. Det er på denne måde vi får trøst i dette liv . . . ved at lytte til Åndens røst og evnen til at vide hvad Ånden siger til os. Hav derpå mod til at følge dette råd.“

Tænk nu i dette øjeblik, på den bror eller søster der bor ved siden af jer, eller én der bor i nærheden, på den anden side, eller længere nede ad gaden. Vil I sørge for at være i en sådan harmoni med jer selv at I kan forsøge at se det som Frelseren ser i dette menneske? Vil I dele noget med denne bror eller søster som kan lette deres byrde eller gøre deres dag lysere eller som kan udvide deres forståelse, øge deres håb, og vil I forsøge at gøre det på den måde I mener Frelseren ville gøre det? Kan I gøre det? Vil I gøre det?

Kan I fornemme hvordan I får en større indre styrke, et længselsfuldt ønske, en øget forpligtelse til at nå ud til andre mennesker, når I som alle andre

hver eneste uge får mulighed for at leve jeres liv i henhold til de pagter vi fornyer når vi deltager i nadveren? Vil I alvorligt overveje hvilken sandhed I har personligt vidnesbyrd om og som I kan undervise andre i, og derpå undervise i det *sammen* med Frelseren, selv til den der sidder ved siden af jer og som måske er et fremmed menneske, skønt han eller hun stadig er en bror eller søster?

Hvis I oprigtigt vil forsøge at gøre dette vil der ske noget rart og behageligt omkring jer. Stemmer vil lyde blidere, hjerter vil blive påvirket og I vil fornemme hvordan I fyldes af interesse for andre, I vil fornemme Ånden når bare I vil tjene i hans navn. Det vil blive en åndelig oplevelse, den slags vi længes efter og kan modtage når vi erindrer ham og har hans Ånd med os.

Når Ånden bliver vor
stadige ledsager vil hele
vor dag blive anderledes
. . . og vi vil opdage at vi
går rundt og gør noget
godt.

Det er når vi rækker ud til andre at vi kvalificerer os, og bliver mere værdige til at bære hans navn. Det er i vort *daglige* arbejde, i de tilsyneladende rutinemæssige pligter og under vore kendte forhold vi kan vise vores værdighed til at bære hans navn.

Når vi befinder os i kirken, i en bus, i et

supermarked, i klasseværelset og fremfor alt i vore hjem, lad os da bestræbe os på at se på hinanden, på den måde vi tror at Herren gør det og fornemme hverandres guddommelige muligheder. Lad os benytte lejligheden til at fortælle om en evig sandhed som bliver personlig fordi Ånden tilskynder os. Ved afslutningen på Frelserens liv, dengang han led for os, fortalte han os hvordan vi kan blive hans disciple:

„En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre.

Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed.“ [Joh. 13:34–35].

Alt det vi gør i livet *kan* være i pagt med Herren når vi påtager os hans navn. Og når vi kommer til kort trods vore bestræbelser på at blive fuldkomne, vil vi ivrigt og alvorligt og med en dybere taknemlighed end nogen sinde før se hen til sabbatsdagen og nadverbordet, hvor vi kan fornemme den herlige forvandling og føle hvordan vore åndelige sår heles når vi atter og atter forpligter os til at bestræbe os på at følge ham.

For hver ny dag, hver ny uge og hver ny mulighed der kommer vil vi byde endnu en chance velkommen til dybere at fornemme, til mere oprigtigt at vise interesse, til mere barmhjertigt at forstå, til mere formålstjenligt at undervise, til altid at erindre ham og til at have hans Ånd hos os.

Da jeg havde Shellys lille hånd i min og gav den det sidste lille tryk før jeg listede på mine tæer ud af hendes værelse den aften for nogle år siden, fik jeg en følelse af taknemlighed og ærbødighed, da jeg erkendte at selv

om det var hendes hånd der lå i min det meste af eftermiddagen, at det var mig der hjalp hende over vandløbet, fra sten til sten, langs træstammen, og at det var mig der løftede hende op så hun kunne se hvordan livets mirakel udfoldede sig i rødhalsens rede, så var det dette barn der førte mig til de indledende undersøgelser som gav mig en bedre forståelse af en stor åndelig sandhed. Kong Benjamin har forklaret det således:

„Og på grund af den pagt, I har gjort,

skal I kaldes Kristi børn, hans sønner og døtre; thi se, i dag har han født jer åndeligt; thi I siger, at jeres hjerter er forandret ved troen på hans navn; derfor er I født af ham og er blevet hans sønner og døtre.“ [Mosiah 5:7]. Vi kan allesammen være medlemmer af den samme familie. Hvis I for tiden gør noget som I ikke burde, så tænk på hvad Shelly spurgte mig om: Hvorfor holder du ikke op med det? Det er måske ikke altid så nemt, men med Guds hjælp kan vi overvinde det. □

Spørgsmål og svar

Spørgsmål af almindelig interesse besvaret som vejledning, ikke som en officiel tilkendegivelse af kirkens politik.

Spørgsmål: **Hvad bør jeg lære mine børn om at bære deres vidnesbyrd?**

Svar:

Susan Zmolek,
mor til fem børn og
uddannelsesrådgiver i en stavs
hjelpeforening

Jeg tror det ville være klogt hvis forældrene ville lære deres børn hvad et vidnesbyrd er, hvorfor man bør bære det og hvornår man bør bære det.

For kirkens medlemmer er et vidnesbyrd et meget personligt udtryk for det den enkelte ved må være sandt, især når det gives som vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed og mission, om Joseph Smiths kaldelse til profet og om den nulevende profets guddommelige kaldelse. Der bør stærkt opmuntres til, at der bæres korte dybtføjte vidnesbyrd, og at der bliver fortalt trosfremmende oplevelser. Prædikener, rejsebe-

skrivelser, langtrukne beskrivelser af hændelser, rutinemæssige eller gentagne erklæringer bør frarådes. [*Instruktionshåndbog for kirkens ledere*, „Faste- og vidnesbyrdmøde“, s. 31]

Børn kan ikke lære disse sande principper blot ved at høre forskellige voksne mennesker bære vidnesbyrd til et vidnesbyrdmøde. Forældre er nødt til at benytte familiehjemmeaftener og personlige samtaler til at belære børnene om vidnesbyrd. Den nemmeste måde er at indlede med et spørgsmål – måske ved sengetid – om hvad et vidnesbyrd er. Forældre har et ansvar for at hjælpe deres børn til en større forståelse år efter år, indtil de ved hvad der er passende at sige i et vidnesbyrd.

En 6-årig kan lære nogle meget enkle begreber – for eksempel at det ikke er passende for ham eller hende at bære vidnesbyrd til hvert eneste faste- og vidnesbyrdmøde. Et barn vil kunne forstå at „jeg elsker min mor“ – uanset hvor smukt det lyder – ikke er et vidnesbyrd om evangeliet. Et barn kan også lære at sige hvad det har på hjertet, fremfor at sige det

Spørgsmål og svar

Susan Zmolek

samme hver gang, således at det mister betydningen ved gentagelser. Hvis et barn lærer det fra barndommen, vil det som ung menneske kunne forstå forskellen mellem en trosfremmede oplevelse og hvad der „virkelig skete“ på en lejr tur.

Børn kan også lære hvorfor de bør bære deres vidnesbyrd. De kan i en tidlig alder lære at de bør bære deres vidnesbyrd fordi Helligånden tilskynder dem til at sige hvad de ved er sandt. Den mest ideelle dagsorden til et faste- og vidnesbyrdmøde opstilles under Helligåndens ledelse. Forældre og lærere bør derfor være forsigtige når de udfordrer hele familien eller klassen til at bære deres vidnesbyrd til et møde. Børn bør lære at de aldrig skal bære deres vidnesbyrd blot fordi de føler sig presset af deres venner eller for at imponere bedsteforældre, en ven eller en veninde eller en leder de ser op til.

Hvornår bør et barn bære sit vidnesbyrd? Mange børn tror fejlag-

tigt at deres eneste mulighed for at bære vidnesbyrd er et fastemøde. Men forældrene kan ved eget eksempel vise dem mange andre personlige muligheder. Hvis forældre ofte bærer deres vidnesbyrd, specielt om evangeliets principper, under samtaler i familien, så vil børn på samme måde også give udtryk for deres følelser under samtaler om evangeliet. Hvis faderen ved middagsbordet fortæller hvordan han bar sit vidnesbyrd om de levende profeter til en arbejdskammerat, så vil hans børn føle sig opmuntret til at fortælle hvad de ved til deres kammerater som ikke er medlemmer. Forældre kan også sørge for regelmæssige muligheder for at bære vidnesbyrd under familie-hjemmeaftener.

Forældre bør bestræbe sig på at undervise i de rette principper på en positiv måde, således som man altid bør gøre det når man underviser i evangeliet. De kan understrege hvad barnet gør rigtigt, selv mens de arbejder på at øge barnets forståelse. De kan give barnet lov til at lære hvordan man bærer sit vidnesbyrd privat, derhjemme. På den måde vil et barn lære hvor og hvordan man bærer sit vidnesbyrd under private samtaler og til de mere formelle kirke-møder. □

Spørgsmål og svar

Spørgsmål:

Ved vi gennem åbenbaring at Kristus blev født den 6. april? Hvis dette er tilfældet, hvorfor fejrer vi så den traditionelle, kristne jul?

Svar:

Roger A. Hendrix,
støttelærerkonsulent ved Church
Educational System i Sydcalifornien.
Medlem af Palos Verdes
stavspræsidentskab i Californien

Der har gennem årene været forskellige tanker fremme angående de delvise oplysninger vi har om dette emne. Ældste James E. Talmage antyder i *Jesus Kristus* muligheden for at Frelseren blev født den 6. april år 1 før Kristi fødsel. Hans konklusion hviler på den forståelse at Frelseren blev født om foråret, og at der i Lære og Pagter 20:1 tales om at kirken blev organiseret „et tusinde otte hundrede og tredive år efter vor Herres og Frelsers, Jesu Kristi komme i kødet“. Den officielle dag for kirkens organisering var den 6. april.

På den anden side har ældste Hyrum M. Smith i sin første udgave

af *Doctrine and Covenants Commentary* skrevet: „Man må ikke betragte det som om den almindeligt accepterede kalender er guddommeligt bemyndiget, fordi man siger at kirken blev organiseret i 1830 . . . alt hvad der står i denne åbenbaring [L&P 20:1] betyder at kirken blev organiseret i det år man almindeligvis accepterede som 1830 efter Kristi fødsel, og præsident J. Reuben Clark jun., tidligere rådgiver i kirkens øverste præsidentskab, har i *Our Lord of the Gospels* fastslået at han endnu ikke kunne fastslå en dato som Frelserens rette fødselsdato.

Hvis nogen har brug for at blive bremsset inden de bliver for engageret i dette emne, så læs hvad ældste Bruce R. McConkie har skrevet i *The Mortal Messiah*: Vi tror ikke det er muligt med den viden vi har for tiden – både den vi kender i og udenfor kirken – helt *bestemt* at fastslå hvilken dag Herren Jesus i virkeligheden blev født.”

Hvorfor fejrer vi så den traditionelle kristne jul?

Julen var i virkeligheden, ifølge historikeren Daniel Boorstin, i 1800-tallet ganske enkelt en „folkefest“ og intet andet. Det var denne form for jul som Joseph Smith og mange af de hellige i

Spørgsmål og svar

Roger A. Hendrix

New England var kendt med i sin tid. Da julen i højere grad var almindelige menneskers helligdage end religiøse helligdage, så har de første hellige formodentlig slet ikke tænkt på at lave en ny helligdag.

Der findes dog beviser på at julen i midten af det 19. århundrede begyndte at få større religiøs betydning. Den 25. december 1843 blev profeten vækket omkring kl. 1 om natten ved at nogle medlemmer – engelske emigranter, sang julesalmer. Det var tilsyneladende europæerne der ændrede julen til noget religiøst, og disse emigranter har blot medbragt denne tradition til Nauvoo. Profeten reagerede positivt på dette, eftersom der står at det „gennemrislede hele min sjæl med fryd og glæde . . . og jeg følte trang til at takke min himmelske Fader for deres besøg, og velsignede dem i Herrens navn.“

I vore dage anerkendes julen rundt omkring i verden som en højtideligholdelse af Frelserens

fødsel. Det er passende for os at tilslutte os vore medmenneskers højtideligholdelse af denne. I *Mormon Doctrine* har ældste Bruce R. McConkie skrevet: „De hellige . . . tilslutter sig alt hvad der er godt ved julen. Julen bliver for dem en ideel mulighed for nye undersøgelser af de sande lærdomme vedrørende hans fødsel, som Søn af en udødelig Fader, en kendsgerning der satte ham i stand til at gennemføre den uendelige evige forsoning.“

Med denne forståelse er det som betyder noget, at vi virkelig fejrer Frelserens fødsel. Det er ikke ualmindeligt at man fejrer verdslige eller religiøse begivenheder på en anden dag end den oprindelige. For eksempel fejrer folk i Utah den 24. juli som den dag pionererne kom ind i Salt Lake dalen. I virkeligheden ankom de første hellige den 21. juli. Den 24. juli er den dag profeten Brigham Young ankom.

Hvis vi gennem åbenbaring fik at vide at vi skulle fejre Jesu fødsel på en bestemt dag ville vi gøre det med glæde. Men indtil dette sker vil vi fejre den traditionelle, kristne jul sammen med andre mennesker i verden, og det tjener et meget nyttigt formål. □

DENGANG JEG OPDAGEDE GUDS KÆRLIGHED

Maureen Derrick Keeler

I de sidste mange år har de skriftsteder som handler om Guds kærlighed haft en særlig betydning for mig. De berører mig i forbindelse med mange forskellige tanker og følelser, fordi sandheden deri udtrykkes i så smukt et sprog. Men det vigtigste er at jeg føler mig tiltrukket af disse skriftsteder fordi de knytter sig til nogle vigtige, åndelige begivenheder i mit liv.

En sådan oplevelse havde jeg en sen aften i nogle travle helligdage. Jeg skulle skynde mig at finde et skriftsted som kunne understrege den tale jeg skulle holde til nadvermødet den næste søndag. Mine tanker var optaget af de mange besøgende jeg ventede, af helligdagsforberedelser som endnu ikke var gjort og den kaotiske tilstand mit hus befandt sig i. Jeg undrede mig over hvorfor jeg i grunden havde sagt ja til biskoppen da han bad mig holde en tale på et så kaotisk tidspunkt. Efter at have søgt længe uden at finde noget, slog jeg til sidst op på det 11. kapitel i 1 Nephi hvor vi kan læse detaljerne om Nephis be-

mærkelsesværdige syn, hvor han så Frelserens fødsel og jordiske mission. På én eller anden måde har dette syn undgået min fulde opmærksomhed når jeg tidligere har læst det, men den aften blev jeg voldsomt slået af disse ords betydning. Nephi skrev glædestrålende:

„Og engelen sagde til mig: Se, det Guds Lam, ja, den evige Faders Søn! Forstår du betydningen af det træ, din fader så?

Og jeg svarede ham og sagde: Ja, det er Guds kærlighed, der udgydes i menneskenes børns hjerter; det er derfor det mest ønskværdige af alt.

Og han talte til mig og sagde: Ja, det, som *glæder sjælen mest.*“ [1 Ne. 11:21–23, fremhævelse tilføjet].

Ordene virkede på mig som en nyopdaget skat. For første gang stod betydningen af den hvide frugt på Lehis træ mig fuldstændig klart. Frugten der smagte så overordentlig sødt repræsenterede Guds søde og uimodståelige kærlighed. Nu havde jeg emnet for min tale – såvel som styrken til at komme igennem de næste krævende

© Providence Lithograph Company

dage. Presset kunne koncentreret og kasseapparaterne klinge, det rørte mig ikke. Mit hjerte var atter blevet varmet og styrket af Guds kærlighed.

Men det mest varige indtryk af denne hektiske søgen denne sene aften var dog alligevel at det vakte et prægtigt minde: Min egen personlige opdagelse af Guds kærlighed.

Som ung enlig kvinde sidst i tyverne havde jeg gennemgået kursen i mit liv, og overvejet visse store forandringer. En uvelkommen fødselsdag havde fået mig til at føle mig ældre end jeg ønskede at være og jeg følte, ligesom mange enlige mennesker i kirken gør det, at jeg havde forfejlet nogle vigtige, personlige mål. Det virkede som om jeg trængte til nogle særlige anvisninger fra Herren. Så for første gang i mit liv bad jeg min præstedømmeleder om en velsignelse. Denne gode mand forberedte sig ved at faste og foreslog mig at gøre det samme. Vi mødtes en tidlig og strålende søndag morgen.

Jeg lyttede koncentreret for at lægge

mærke til svar og løsninger, mens velsignelsens ord blev udtalt. Men jeg blev skuffet; Herren havde klogt overladt det til mig selv at finde min egen metode. I stedet velsignede han mig med det jeg *virkelig* havde brug for: et uimodsigeligt personligt vidnesbyrd om Guds kærlighed til mig. I velsignelsen blev der talt om Guds særlige opmærksomhed på mit liv og mine problemer. Efterhånden som mit sind blev gjort opmærksomt på eksempler på hans stadige indflydelse, bekræftede Ånden sandheden i dem hver især. Mit hjerte flød over af kærlighed og taknemlighed, der ligesom sprang ud fra ét eller andet uberørt sted dybt inde i mig. For første gang havde jeg virkelig oplevet Guds kærlighed, og jeg kunne gengælde ham den ikke blot med min loyalitet, men også med min egen kærlighed til ham.

Jeg har ofte funderet over virkningerne af denne oplevelse. Hvordan kunne bevidstheden om Guds kærlighed til mig tilføre mit liv en så permanent styrke? For mig var underet det at Gud var så nær, at han var fuldstændig opmærksom på mine mest hemmelige sorger og bekymringer – selv de problemfyldte tanker jeg fik midt om natten. Jeg var ikke alene! Hans kærlighed var af den slags der satte mig i stand til at holde inde med bekymringerne og indse at selv om jeg ikke havde nået mine mål nøjagtigt som jeg mente jeg burde, så var Guds plan, hvordan den end var, bedre end min egen.

Kort efter denne oplevelse bad min biskop mig tale til et nadvermøde. Jeg svarede villigt ja, og da vi nåede dagen før mødet havde jeg tilrettelagt en velforberedt tale – den var logisk,

© Providence Lithograph Company

HAN ER OPSTANDEN!

Virginia Sargent

Da det begyndte at lysne den første dag i ugen gik Maria Magdalene og nogle andre kvinder ud til den gravhule hvor Jesu legeme var lagt. Kvinderne med-

bragte vellugtende salver de havde lavet, så de kunne salve Herrens legeme.

Mens de gik og talte sammen begyndte de at spekulere på hvem

der mon kunne fjerne den store sten der var rullet hen foran indgangen, for at lukke gravhulen. Men da kvinderne kom til graven blev de overrasket over at se at stenen allerede var rullet væk.

Da de kom ind i gravkammeret blev de forskrækket ved at se en ung mand klædt i hvide klæder. Han talte til dem og sagde: „Frygt ikke! Thi jeg ved, at det er Jesus, den korsfæstede, I søger efter. Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå!

Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstanden fra de døde: og se, han går forud for jer til Galilæa; dér skal I se ham.“ [Matt. 28:5–7].

Kvinderne skyndte sig ud af gravhulen og Maria Magdalene løb hen for at fortælle Peter og Johannes hvad de havde set. Da Maria fandt dem sagde hun: „De har taget Herren bort fra graven og vi ved ikke, hvor de har lagt ham.“ [Joh. 20:2]. Peter og Johannes skyndte sig hen til graven sammen med Maria Magdalene. Johannes kom først derhen, han kiggede ind og så at graven var tom.

Så gik han og Peter ind i graven mens Maria stod udenfor og græd. Inde i graven kunne de to disciple kun finde det hvide linnedklæde som Herrens legeme var blevet indsvøbt i. Så gik de hjem igen.

Da Peter og Johannes var gået kiggede Maria ind i gravkammeret. Hun så to engle klædt i hvidt

som sad der hvor Herrens legeme havde ligget.

Englene spurgte hende: „Kvinde, hvorfor græder du?“

Og Maria svarede: „Fordi de har taget min Herre bort, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.“ [Joh. 20:13].

Så vendte hun sig om og opdagede at der stod nogen, og hun vidste ikke at det var Jesus.

Jesus sagde til hende: „Kvindel! Hvorfor græder du? Hvem leder du efter?“

Og Maria der troede at det var havemanden, svarede: „Herre, hvis det er dig, som har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så vil jeg hente ham.“

Så sagde Jesus lige så blidt hendes navn: „Maria!“

Maria kunne genkende Jesu stemme, og hun vendte sig atter om og råbte glædestrålende: „Rabbuni!“ Det betyder „Min kære mester“.

Jesus sagde til hende: „Rør ikke ved mig; jeg er jo endnu ikke faret op til min Fader. Men gå til mine brødre og sig til dem: Jeg farer op til min Fader og jeres Fader, til min Gud og jeres Gud.“ [Se Joh. 20:14–17].

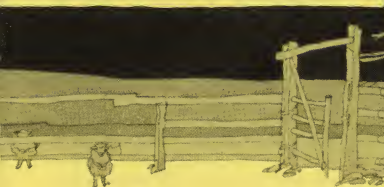
Og Maria Magdalenes hjerte fyldtes med glæde, og hun gik ud og fortalte disciplene de dejlige nyheder om at hun havde set Herren, og at han levede og havde talt til hende! □

HAN VAR GOD MOD SIN BROR

Nanette Larsen

Illustreret af Glen Edwards

B læst og slud slog imod Danny da han banede sig vej gennem mørket ned til fåreengen. *Det var alt for koldt for april*, tænkte han. Danny gemte sin hage dybere ned i den ru krave på sin jakke.

En forsigtig brægen nåede Dannels øren da han åbnede lågen og lyste med sin lommelygte gennem den tætte tøsne og ind i læskuret. Lugten fra de våde, uldne kroppe omsluttede ham da han puffede blidt og venligt til dyrene for at komme igennem.

„Sorte, Susie, Plet . . .” begyndte Danny at tælle, idet han nævnede fårene ved navn.

Danny havde fået overladt ansvaret for sin bror Steves får, mens denne var på mission i England.

Steve havde selv passet godt på sine får og navngivet dem efterhånden som de blev født.

En af måderne hvorved Danny kunne vise sin bror godhed mens han var væk, var at passe på fårene denne mørke og stormfulde aften. Danny vidste at det en dag ville

blive hans tur til at komme på mission.

„Happy, Sunny, Hængeøre . . .” fortsatte Danny.

„Og der har vi Munter,” sagde Danny, da den i samme øjeblik gav et muntert kast med hovedet.

„Og jeg vidste at du ville gemme dig bagved, Krølle.”

Lyset fra Dannys lommelygte dannede en port omkring den lille dyreflok.

„Men . . . hvor er Betsy?” mumlede Danny bekymret.

Betsy var ikke til at se noget sted.

Var den mon gået udenfor i mørket og stormvejret? spekulerede han.

Jorden var pløret og det lange

svup, svup lød stadig hurtigere når

han trak støvlerne op af pløret i sit

forsøg på at komme hurtigere

fremad. *Jeg er nødt til at finde*

Betsy! tænkte Danny bedrøvet.

Der måtte være endnu mindst to

uger til hun skulle føde, men jeg

tør ikke tage nogen chance, spe-

cielt ikke fordi det er Steves bedste

moderfår.

Måske havde hun søgt ly i nærhe-

den af arbejdsskuret. Men da

Danny gik hen for at se, blev han

kun mødt af den kolde vind som

tudede omkring hjørnet. Blæst og

slud slog imod ham, da han sanseløst

løb fra den sydlige til den

nordlige ende af engen mens han

højt råbte: „Betsy, Betsy!” Men

hans ord druknede i stormen.

Så hørte Danny ligesom et ekko

en svag brægen. Han tændte sin

lommelygte. Og kun et par meter

borte så han Betsy i ly bag en

jordhøj, nede i det fjerneste hjørne af engen. Ved siden af hende stod to nyfødte lam og suttede.

„Det er ikke et sted for en mor med nyfødte lam,” beroligede Danny, idet han tog en sprællende uldbold under hver arm. Han førte Betsy tilbage til det varme læskur hvor der var rent og tørt hø til den lille nye familie.

„Betsy og hendes lam vil kunne klare sig her i nat uden at sulte og fryse,” mumlede han.

Da Danny havde fået anbragt Betsy og lammene i læskuret stod

han i døren, og var nu parat til at

løbe hjem. Pludselig så han hvor-

dan moderfåret bevægede sig

uroligt i høet. Og da Danny kigge-

de nærmere efter, fik han pludselig

en sær fornemmelse af at ét

eller andet var galt. Han tøvede et

øjeblik og forsøgte at slå tanken ud af hovedet. I det Danny åbnede døren til læskuret slog blæsten ham i møde.

Det var mærkeligt, men i stedet for at løbe tilbage til huset, opdagede Danny at hans skridt førte ham ned til den fjerneste ende af engen, der hvor Betsy havde født sine tvillinger. *Hvorfor går jeg nu herved midt i en storm?* spekulerede han.

Danny tog et par skridt mere hen til en bank der førte ned til den tomme afvandringsgrøft som førte ned til floden. Han kiggede ud over kanten. Det så mørkt og afskrækkende ud. Pludselig rutchede Danny hele vejen ned til mudderet med sin lommelygte.

Så så han noget der lignede en lille, snavset forhøjning i mudderet. Det var trillinger, og ikke tvillinger Betsy havde født! Det tredje lam var uheldigvis faldet ned i grøften efter sin fødsel.

Måske er lammet dødt, tænke Danny, idet han kæmpede for at holde tårerne tilbage. Varsomt satte han fingrene omkring den kolde, skrøbelige skabning. Hans hjerte slog forhåbningsfuldt. Der var endnu et glimt af liv tilbage i Betsys tredje barn. Danny skærmede det halvdøde lam under sin frakke og gik så hurtigt han kunne hjem til huset.

„Åh, din lille stakkel,” råbte mor da hun så lammet. Hun begyndte omgående at varme mælk på komfuret.

Med fars hjælp fik Danny forsigtigt dyret ned i det varme vand i badekarret. Så prøvede mor varmsomt at få den rystende lille skabning til at sutte noget mælk i sig fra en flaske.

Danny holdt vagt over lammet hele natten igennem, mens han grubbede og badede det. Ugen efter iagttog Danny taknemligt hvordan Betsy og hendes trillinger muntrede sig i engen.

En dag kom far løbende nede fra postkassen, han svingede lykkeligt med et brev fra Steve. Danny hørte godt efter mens far læste brevet højt. „... . Det var koldt og det regnede den aften her i London,” skrev Steve, „og vi var ude at banke på døren et stykke vej fra byen. Jeg havde lidt hjemve efter gården og familieprogrammet som jeg ved I stadig har. Men af én eller anden grund fik jeg den fornemmelse at vor himmelske Fader og familien støttede mig ganske særligt denne aften.

Så min kammerat og jeg blev ved med at banke på døre i disse mørke og ensomme gader. Og ved I hvad! Det lykkedes os at komme ind til nogle mennesker og få nogle gode kontakter. Jeg er så taknemlig for jeres støtte.”

Danny smilede. Måske havde han gjort en lille smule for at hjælpe Steve på hans mission, ved at passe hans får derhjemme. Denne særlige dag havde vist sig også at blive en dejlig dag på gården. □

Kommer rødkælke i Himlen?

Alice Stratton

Illustreret af Karen Sharp.

„Sikke et flot hul I graver der, Aaron,” sagde far. „Hvad skal det være til?”

„En grav,” svarede Aaron.

Far rynkede tankefuldt brynene.

„En grav? Til hvad?”

„En fugl. Katie har fundet den. Og nu skal vi have begravelse. Vil du gerne med?”

„Det må jeg hellere,” svarede far. I samme øjeblik kom Katie højtideligt marcherende ned gennem havegangen med en skotøjsæske i hænderne, Andy, Jana og Shauna fulgte efter, med ferskenblomster og andre blomster.

„Vil du gerne kigge ned i æsken far?” spurgte Katie og lettede på låget.

Og der lå rødkælken på et stykke blå silkestof, med det røde bryst opad og fødderne strittende i vejret.

„Stakkels fyr,” sagde far.

„Mor har sagt at den sikkert er meget lykkelig,” svarede Katie.

„Hvor er mor forresten?” spurgte far. „Jeg kommer nu,” svarede mor. Hun standsede op for at plukke en påskelilje.

Katie lagde forsigtigt æsken ned i hullet.

„Din rødkælk bliver begravet næsten lige ved siden af mit firben,“ bemærkede Andy.

„Hans firben blev begravet i stilhed, fordi firben aldrig siger en eneste lyd,“ forklarede Jana sine forældre.

„Når vi begraver dyr, så gør vi altid det samme som de gør,“ uddybede Aaron. „Det er derfor vi ikke taler til fugles begravelser, fordi fugle taler ikke. De synger bare. Så nu må vi synge.“

Katie viftede med armene og alle sang: „Se den lille fugl flyver, åh så fornøjet . . .“ Efter sangen skovlede Aaron forsigtigt jord over skotøjsæsken, lavede en pæn grav og alle lagde deres blomster ovenpå.

„Sov godt lille fugl,“ sagde Katie. Så kiggede hun op på sin mor og far og tilføjede: „Vi kalder dette sted for sovehulen.“

„Det lyder kønt,“ sagde mor.

Da familien om aftenen sad omkring middagsbordet var børnene så tankefulde.

„Mor, hvorfor sagde du at Katis rødkælk sikkert var lykkelig?“ spurgte Jana.

„Jeg ved godt hvorfor,“ sagde Andy. „Det er fordi den ikke mere behøver at spise orme.“

„Hvor kan du vide at den ikke mere skal spise orme?“ spurgte Aaron.

„Fordi rødkælke kommer ind i Himlen og det gør orme ikke.“

„Hvem har sagt det?“ vedblev Aaron.

„Både mor og far,“ svarede Andy.

„Dengang mor fandt en orm i sit æble sagde hun: ‘Puh hvor er den snavset og ækel.’ Og kan du ikke huske den gang far læste for os at intet urent kan komme i Himlen?“ „Arve Himmeriget,“ rettede Aaron.

„Det er det samme. Orme kan ikke komme i Himlen.“

„Hvordan ved du at rødkælke kan?“ spurgte Aaron.

„Jamen, det kan de,“ sagde Katie ivrigt. „Fordi rødkælke altid er glade. De synger selv når det regner.“

„Far, vil der være fugle i Himlen?“ spurgte Aaron.

„Jeg kan ikke rigtig forestille mig en Himmel uden fugle,“ svarede far.

„Og hvad så med kaniner og egern?“ spurgte Jana.

„Jeg kan kun sige hvad der står i skrifterne,“ svarede far. „Når vi taler om opstandelsen tænker vi i reglen kun på mennesker. Men i skrifterne kan vi læse at både mennesker, jorden og alt hvad der lever på den skal opstå, og der er specielt nævnt dyr, fuglene i luften og fiskene i havet. Frelseren gav sit liv for at alt og alle kunne blive oprejst fra de døde, selv firben og rødkælke.“

„Hvor kommer de allesammen hen?“ spurgte Aaron.

„Gud har sørget for et sted til dem allesammen. I Bibelen kan vi læse at Johannes så livsvæsener i Himlen.“ [Joh. Åb. 4:6–9].

Der var tavshed mens alle tænkte sig om, og derpå sagde Andy

noget. „Jeg kender nogle livsvæsener – vores ko og bedstefars hest.“

„Spætter er også livsvæsener,“ tilføjede Katie. „I skulle have set det fine hul en spætte har hamret ind i onkel Perrys stald. Senere kom der nogle spurve og byggede rede i det.“

„Vor himmelske Fader er betænksom over for alle sine skabninger,“ sagde mor. „Og han ved nøjagtigt hvor de hver især skal hen, for de har allesammen betydning for ham.“

„Det sagde vores primarylærer også da vi havde en lektie om at være god imod dyrene,“ sluttede Jana.

„Jeg elsker at tænke på at vi kan have kæledyr i Himlen,“ bemærkede Andy.

Katie lænede sig veltilfreds tilbage i stolen og sukkede. „Jeg tænker på hvordan der i virkeligheden må være i Himlen. Jeg kan se for mig hvordan der er blå, lyserøde, gule

og grønne fugle der allesammen synger, små kattekillinger der spinder, blomster der blomstrer og en masse jordbær man kan spise. I Himlen vil der være familier der elsker hinanden nøjagtigt som vi gør. Og vi kan takke Jesus for det han gjorde for os.“

„Det har du ret i min ven,“ sagde mor. „Og når I knæler ned og beder til vor Fader i Himlen i Jesu Kristi navn, kan I takke ham nu og hver eneste dag.“ □

intelligent og omhyggeligt spækket med nøjagtigt de rigtige skriftsteder og intellektuel fornuft.

Lørdag aften ringede min biskop, der virkede som om han blev vejledt af Ånden i selv de mindste sager.

„Når du nu taler i morgen, så lad være med at holde en forberedt tale. Du skal bare tale fra hjertet.“

„Men jeg har tilbragt en masse tid med at forberede en virkelig dejlig tale.“

Han sagde fast og bestemt: „Jeg vil gerne have at du taler lige fra hjertet.“

Det var ikke nemt at opgive min omhyggeligt forberedte tale. Men da jeg forsøgte at lytte til Åndens tilskyndelse var det til sidst indlysende for mig: Jeg skulle tale om mit nyerhvervede vidnesbyrd om Guds kærlighed. Det ville ikke være nemt at meddele en stor forsamling en så personlig og hellig oplevelse.

Selv om jeg var en erfaren lærer, bankede mit hjerte heftigt da jeg nærmede mig talerstolen den søndag. Jeg begyndte med at fortælle hvordan Guds kærlighed vakttes i mig. Da jeg beskrev den varme og tillid der fulgte, benyttede jeg skriftens billeder på trøst og tryghed:

„Jerusalem! Jerusalem! du, som ihjelslår profeterne og stener dem, der er sendt til dig! Hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger!“ [Luk. 13:34]. Dette billede bibringer mig på en langt smukkere måde end noget andet det kløgtige og dog så følsomme i Guds kærlighed.

Jeg valgte et andet tiltrækkende skriftsted som specielt handler om hvordan man får adgang til hans kærlighed: „Hold jer nær til mig, og

jeg vil holde mig nær til jer. Søg mig flittigt, så skal I finde mig, bed, og I skal få, bank på, så skal der lukkes op for jer.“ [L&P 88:63].

Selv om det var vanskeligt for mig at holde denne tale, så gjorde den et langt større indtryk på både mig og andre end mange taler jeg har holdt siden. Aldrig nogen sinde har disse skriftsteder virket så smukke eller meningsfyldte, aldrig nogen sinde før har jeg haft en så stærk overbevisning om at det jeg sagde fra talerstolen var sandt.

Først for nylig fik jeg den glæde i Mormons Bog at opdage endnu et magtfuldt og poetisk billede på Guds kærlighed:

„O, alle I, der er rene af hjertet, løft hovedet og modtag Guds behagelige ord og vederkvæg jer med hans kærlighed, thi I kan gøre det til evig tid, dersom jeres sind er standhaftigt.“ [Jakobs Bog 3:2]. Jeg blev omgæendet berørt af den rigdom der ligger i ordet „vederkvæg“. Med dette enkle ord har Jakob overbragt os den overordentlige rigdom i Guds kærlighed. Det gør et meget dybere indtryk på mig at læse dette skriftsted fra Jakobs Bog i dag end det ville have gjort for 20 år siden. I de mellemliggende år har erfaringer og personlig åbenbaring lært mig meget om hvad der ligger i Guds kærlighed. Jeg har lært at hans kærlighed findes i overflod og at der er rigeligt af den. Jeg har også lært at hvis vi ikke hungrer efter denne kærlighed og søger den, vil vi måske aldrig opleve den. Men jeg ved også helt bestemt at hvis vort sind er „standhaftigt“ i evangeliet, kan vi vederkvæge os ved hans kærlighed i al evighed. □

Russell M. Nelson: ET STUDIUM I LYDIGHED

Lane Johnson

På operationsbordet ligger en 60-årig mand under et strålende lys, og omgivet af en skov af blanke instrumenter. Han er dækket af særlige grønne lagener hvor man har lavet en lang firkantet åbning tværs over hans bryst og en anden åbning over hans venstre ben.

Dr. Russell M. Nelson er sammen med 7 andre på operationsholdet i lokalet: den ældste kirurg, en operationssygeplejerske, en narkoselæge, en specialist i hjertelungemaskine, en computerspecialist, samt to andre sygeplejersker, hvoraf den ene står for operationsstuen. Jeg står et lille stykke fra dem og observerer, jeg har skrubbet mine hænder og det tøj jeg har på er steriliseret.

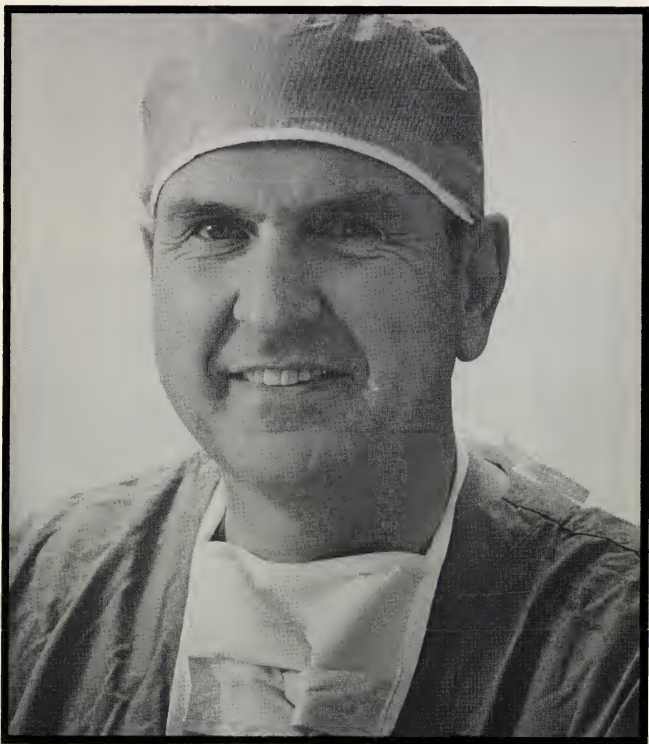
Så snart personalet har indtaget deres stillinger påbegynder de deres arbejde med en beredvillighed der kan virke lidt kølig for én som aldrig har set det før. Den ældste kirurg lægger med behændighed et snit på 30 cm i længden over brystbenet, lynhurtigt følger ætseinstrumenterne som lukker de utallige små blodårer, hvorfra blodet begynder at pible ind i såret.

I mellemtiden har dr. Nelson lagt et snit i venstre ben for at finde en blodåre der skal flyttes. Dette er en

operation som skal resultere i at fire kranspulsårer bliver udskiftet, med andre ord skal nye årer erstatte de årer der ernærer patientens hjertemuskel. Den åre der blev taget fra låret skal transplanteres og skal klare blodomløbet. Man kan høre saksene og der ætsets mere. Jeg må en tur ud i hallen – det var ellers ikke planlagt, men jeg må have lidt friskt luft og påny forsikre mig om min beslutning om at fortsætte den opgave jeg har fået.

Så kan jeg høre den snurrende lyd af en elektrisk sav. Idet jeg atter kommer ind i operationsstuen bliver jeg anbragt for hovedenden af operationsbordet, hvor jeg har fuldt overblik over patientens brystkasse der er savet igennem på langs, og jeg kan se hvordan en snild spærring er anbragt i spalten. Der er adskillige klemmer på en lille stang der holder spærrehagen fra hinanden – og lige der, mellem patientens spredte ribben kan jeg se hans bankende hjerte.

I baggrunden høres stilfærdig musik over samtaleanlægget. Kirurgens øjne afslører ingen forbavselse, ingen dramatik – kun bevidst koncentration. Min svaghed i knæene forsvinder efterhånden som det bliver mere og mere betagende.

Russell M. Nelson således som hans patienter ofte ser ham, klædt på til operation

Efter mere end en times sirligt arbejde er der foretaget fire transplantationer, som er sat i forbindelse med den store legempulsåre. Pludseligt falder blodtrykket til alles store overraskelse. Dr. Nelson stiller hurtigt diagnosen, han peger på en klemme der skulle have siddet på én af de mange slanger på dette kritiske tidspunkt. Den bliver hurtigt erstattet, en lille fejltagelse, men en fejltagelse der kunne have været alvorligt.

„Jeg holder stadig af dig,“ siger han til den der er ansvarlig for det der blev overset. Man nikker anerkendende. Så tilføjer dr. Nelson med et skævt

smil: „Somme tider holder jeg mere af dig end andre gange . . .“

Og man ser hvordan øjnene smiler rundt omkring. Det er tydeligt at det er ham der har kontrol over denne operation. Han bevarer en let atmosfære, tilstrækkeligt til at alle på operationsholdet føler sig afslappet. Men der fornemmes også et stiltiende krav om stadig koncentration.

Dr. Nelson siger senere: „Det er et spørgsmål om den yderste selvdisciplin. Et liv er fuldstændig afhængigt af hele operationsholdet. Man er nødt til at holde sig så rolig og afslappet og vågen som nogen sinde.“

Nelson privat, sammen med sin hustru og nogle af deres børn og børnebørn

Der er nu gået fire timer, og operationen er ved at være færdig. Hjertelungemaskinen er afmonteret, og hjertet har fået nogle blide, elektriske stød for at komme i gang. De transplanterede årer bulner af nyt blod som fører næring til hjertemusklens, og de er kontrolleret for utæthed. Hjertet klarer sig fint alene og patientens tilstand er stabil. Nu går tankerne til patientens bekymrede familie og én af sygeplejerskerne rækker ud efter telefonen: „Vi er fri af pumpen, vi har lavet fire transplantationer og dr. Nelson vil være der om ca. 3 kvarter.“

Operationer i hjertet, som denne her, bliver udført over 100.000 gange hvert år i De forenede Stater. I dr. Nelsons over 30 år som pioner på dette område, har han set teknologien i forbindelse med hjerteoperationer og kirurgers dygtighed avancere til det punkt hvor mindre end 2% af patienterne ikke når at blive udskrevet fra hospitalet.

Hans egen lægeuddannelse blev påbegyndt i 1942 under hans andet år på University of Utah, og siden da har han dannet sig et lægeligt synspunkt der er bemærkelsesværdig i sin enkelhed: „Når en læge undersøger en patient,“ siger han, „så er der et kritisk spørgsmål der nødvendigvis må besvares: er patienten i en tilstand hvorved han vil kunne blive bedre med tiden, eller vil han få det værre? Lægens opgave er at ændre tilstanden fra én hvorved han *ikke* vil komme sig til én hvorved han *vil* komme sig med tiden.“

„Under udførelsen af dette arbejde,“ siger han, „er en læge eller en kirurg nødt til at erkende at han ingen helbredende kraft har i sig selv, som

han kan give af. Han kan kun udvide den gudgivne og tidløse, pålidelige, helbredende kraft i det menneskelige legeme“. Dr. Nelson citerer fra Lære og Pagter: „Der er en lov, uigenkaldelig fastsat i Himlen, før denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede.

Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov, ifølge hvilket den er forjættet.“ [L&P 130:20–21].

„Med andre ord,“ fortsætter han, „når man modtager en velsignelse, så er det fordi man har adlydt en lov. Og det betyder at det *altid* vil ske på denne måde – ikke kun de fleste gange, ikke kun nogle gange, men hver eneste gang uden undtagelse. Dette fritager et menneske for pres, dersom han eller hun er villig til at studere den lov der regerer det fysiske legeme og adlyder den. Hvis ikke det var således ville det være en tosset idé hver eneste dag først at bringe patienter i en dødelig tilstand og derpå tilbage til livet igen.“ Dengang dr. Nelson studerede medicin ved University of Utah mødte han den kvinde der senere skulle blive hans hustru, Dantzel White.

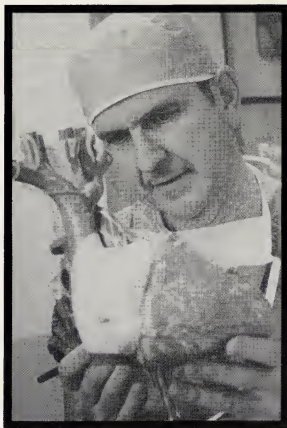
Han husker tydeligt de følelser der overvældede ham. „Jeg syntes hun var den smukkeste pige jeg nogen sinde havde set, jeg følte det var hende jeg skulle gifte mig med,“ sagde han. Dantzel havde det på samme måde. Da hun kom hjem til Perry, Utah, bekendtgjorde hun overfor sine forældre at hun havde mødt den mand hun ønskede at gifte sig med. Tre år senere blev de gift i templet i Salt Lake City.

Russell påbegyndte lægestudiet på universitetet i 1944, og fuldførte det

4-års kursus på tre år. Så fulgte en kandidatstilling på University of Minnesota Hospitals hvor han udover den normale oplæring til kirurg påbegyndte en uddannelse der førte til, at han blev dr. phil. Han kom også med på et hold der modtog et 5-årig stipendiat der gik ud på at udvikle en maskine der kunne overtage patien-

under en operation i det menneskelige hjerte.

Med en lang og avanceret kirurgisk uddannelse bag sig kunne Russell vende tilbage til Salt Lake City sammen med Dantzel og deres familie. De havde nu fire døtre og en femte var på vej. Som assisterende professor i kirurgi ved University of Utah College

Hjertekirurgen Nelson studerer en model af et menneskehjerte i overstørrelse

tens hjerte- og lungefunktion under en hjerteoperation. Denne udfordring var kolossal, men efter næsten tre års arbejde var maskinen klar til brug. I 1951 blev den brugt for første gang

of Medicin fortsatte han sine undersøgelser, sin undervisning og operationsvirksomheden.

Den første tid hvor man opererede i hjertet var som han siger: „Som at

sejle på et hav der ikke var kortlagt.“ Der var øjeblikke var man blev opstemt, men også øjeblikke med fortvivelse, når det ikke lykkedes kirurgen at redde et liv.

25 år senere var Russell stadig ikke så hærdet at han kunne udholde at se patienterne lide. „I vore dage har lægerne meget stor succes med disse operationer,“ siger han, „men vi kan ikke redde alle – det er umuligt. Somme tider er det eneste vi kan gøre at tilbyde vor trøst. Vi ønsker aldrig nogen sinde at ødelægge håbet. En læges job er somme tider at helbrede, ofte at lindre smerter, men altid at trøste.“

I 1959 forlod Russell University of Utah og påbegyndte en privat praksis. På det tidspunkt var han 35 år, havde familie og 6 børn, og efter at have været under uddannelse i alle disse år var han kommet i dybere og dybere gæld for at være ordentligt forberedt til den gerning han havde valgt.

Ikke desto mindre blev han kaldet til det krævende job som stavspræsident. Før sin indsættelse nævnte bror Nelson at én af de alvorlige udfordringer han stod overfor som kirurg var en vanskelig opgave, eftersom han skulle erstatte hjerteklapper. I velsignelsen lovede ældste Spencer W. Kimball, som dengang sad i De tolv Kvorum, at hans evner som kirurg stadig ville forøges, så han ville få tid til at virke som stavspræsident uden at det gik ud over hans patienter. Ældste Kimball skulle senere selv nyde gavn af denne velsignelse, for i 1972 udførte dr. Nelson en hjerteoperation på Spencer W. Kimball, og her blev der bl.a. erstattet en hjerteklap.

I 1965 blev dr. Nelson tilbudt en helt

fantastisk mulighed for at få en stilling som professor i kirurgi og leder af afdelingen for bryst- og hjertekirurgi på et andet stort universitet. Tilbuddet omfattede bl.a. en meget høj løn og aftale om fri uddannelse for alle hans børn når den tid kom.

Familien Nelson blev overvældet af dette tilbud og var tilbøjelige til at sige ja. Men før de traf en beslutning som ville påvirke ikke alene hele familien men også dr. Nelsons arbejde som stavspræsident, søgte han råd hos præsident David O. McKay.

Da præsident McKay havde hørt detaljerne lukkede han sine øjne, lænede sig tilbage i sin stol og funderede over sagen en tid. Derpå sagde han: „Bror Nelson, jeg synes ikke om det. Jeg tror ikke du skal tage til Chicago.“

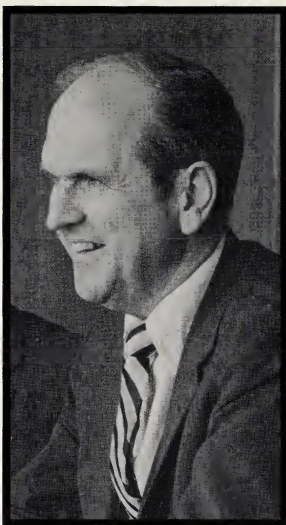
„Det var hele det svar jeg havde brug for,“ siger dr. Nelson. „Vi afslog det gavmilde tilbud og sagde: Mange tak. Og så forblev vi i Salt Lake City.“

I juni 1971 blev dr. Nelson ringet op af præsident N. Eldon Tanner, som bad dr. Nelson komme op på hans kontor. Dr. Nelson tog omgående derhen og så at præsident Harold B. Lee også var der. [Præsident Joseph Fielding Smith var ikke rask den dag]. Præsident Lee og præsident Tanner sagde at de gerne ville have ham til at virke som leder for kirkens søndagsskoleorganisation, hvis det ikke hindrede ham i at arbejde som kirurg.

Da dr. Nelson var kommet sig af choket, svarede han ved at sige at han ville acceptere ethvert kald fra Herren, selv om han også måtte forlade sin lægepraksis. Men der blev insisteret på at kirken kun ønskede at dr. Nelson skulle acceptere denne kaldelse hvis han samtidig kunne fortsætte sit ar-

bøjede som kirurg. Og dermed påbegyndte han over 8 års tjeneste som søndagsskolens hovedpræsident. Operationen på præsident Kimball blev foretaget det følgende år, den 12.

præsident N. Eldon Tanner. Men hvad der betød endnu mere for dr. Nelson, var en overvældende fornemmelse han fik under operationens afslutning: „Ånden fortalte mig at jeg netop

Ældste Nelson i sin kaldelse som regionalrepræsentant for De tolv Kvorum, til et møde med stavspræsidenter

april. Den blev udført fejlfrit – tusinder af indviklede manøvrer blev fuldført uden en eneste fejl, i henhold til en velsignelse dr. Nelson havde modtaget af præsident Harold B. Lee og

havde opereret en mand der ville blive kirkens præsident,” sagde han. Da dr. Nelson blev afløst fra søndagsskolens hovedbestyrelse i oktober 1979, blev han regionalrepræsentant

for De tolv Kvorum. Han havde et meget travlt skema som kirurg og foretog ofte to hjerteoperationer om dagen. Derudover var han engageret i lægesammenslutninger og samfundsanliggender, og han havde stadig børn der boede hjemme.

Men hvordan kunne han med så store krav til sin tid overkomme at have et godt familieliv når der stadig kun er 24 timer i et døgn?

Forholdet mellem forældre og børn hos familien Nelson er af en kvalitet som tydeligt viser de evige bånd. Bror Nelson forundres over den nære og naturlige samhørighedsfølelse han har opdaget at Dantzel har udviklet til børnene gennem årene.

Dr. Nelsons erfaring som ægteemand og farsiger ham at den største tilfredsstillelse nogen af os kan få, er at vide at vi gør det som Herren ønsker af os. I den forbindelse kan nævnes at han lærte en interessant lektie da han var på tur med en tømmerflåde i Grand Canyon. Han og hans datter Gloria blev med deres tømmerflåde trukket ind i et stort strømfald.

„Det var en rædselsfuld oplevelse,“ husker han, „men det lærte mig at ‚holde mig til jernstangen‘. På vejen gennem vandfaldet forsøgte jeg at klamre mig til min datter af frygt for hendes liv. Men vi kom senere igennem større vandfald og jeg lærte at klamre mig fast til rebene, og fik min datter til at holde fast i mig. Det samme princip gælder når der drejer sig om at efterleve evangeliet. Hvis et menneske vil holde sig til Guds ord og være lydige, så hans familie virkelig kan stole på ham, så vil hele familien være i sikkerhed.“

Som 57-årig modtog bror Nelson en

masse belønninger for enestående arbejde, både indenfor lægevirksomheden og for offentlige tjenesteydelser. Han har haft den ære at virke som leder af The American Board of Thoracic Surgeons, han har været præsident for Utah Heart Association and the Utah State Medical Association, og sådan kunne man fortsætte. Men noget interessant, som overgår alt andet, er hans beslutning om at være lydige imod Herren til fremme for arbejdet i Guds rige.

„Herren har endnu et kolossalt arbejde der skal udføres i kirken,“ siger han indtrængende. „Han har brug for hver eneste trofast sjæl; der findes ikke en eneste sidste dages hellige der er *beredt* og *kvalificeret*, som ikke vil få lagt alle de ansvar på deres skuldre som de kan bære.“

Russell M. Nelson, der er lydige imod Kirkens præsident, er forbløffet når han hører folk stille spørgsmål som dette: „Er det virkelig Herrens vilje at vi skal gøre alt hvad præsident Kimball siger?“

„Herren har sagt: ‚Ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme,‘“ [L&P 1:38], minder dr. Nelson os om. „Min erfaring er at når man først holder op med at sætte spørgsmåltegn efter profetens udtalelser, og i stedet sætter udråbstegn, og *gør det*, så udøses velsignelserne bare.“

Jeg spørger aldrig mig selv: ‚Hvornår taler profeten som profet, hvornår gør han det ikke?‘ Det der interesserer mig er: ‚Hvordan kan jeg blive mere som ham?‘ □

Hold ligevægt ved at genkende og undgå yderligheder i efterlevelsen af evangeliet

O. Don Ostler

Sidst i april 1981 blev verdens første rumfærgе sendt i omløb. Den kredsede to dage rundt om jorden og blev det første af adskillige eksperimenter der gik ud på at prøve hvor godt den kunne klare sig.

Vi ventede spændt på Columbias tilbagekomst og landing ved Edwards Air Force Base i Californien. Landingspræcision var bemærkelsesværdig. Turen blev foretaget med en hastighed af 29.000 km i timen, rumfærgen gennemtrængte atmosfæren, nedsatte farten til den rette hastighed, og landede derpå perfekt på en landingsbane der er 500 meter bred og 5 km lang, et lille støvfnug på vores planet.

På en måde kan vores rejse fra vores tilværelse som vor evige forældres åndelige børn, gennem jordiske oplevelser og erfaringer, og til sidst tilbage til de celestiale boliger, sammenlignes med Columbias rejse. Mens vi på vores rejse har brug for at opnå den

slags erfaring og viden som sætter os i stand til at komme tilbage til Gud, at udføre tingene på en måde der fører os til vore evige muligheder. Alt hvad vi gør her har indflydelse på hvor og hvordan vi lander der.

Hvor sørgeligt det end er, vil vi under vor landing i de evige sfærer opdage at mange tager fejl af landingsbanen, nogle vil lande i den telestiale verden, nogle i den terristiale verden, og nogle i den celestiale verden. Hvordan landingen bliver tror jeg afhænger for en stor del af vore evner til at opnå inspireret balance i vor tilværelse.

Columbia klarede sig fint fordi den ikke lå under for en stor uligevægt. Columbia blev ledet af eksperter og kunne derfor lykkeligvis opnå netop den rette balance i hastighed, styrelse og tidsudmåling, så den kunne nå ud i rummet, bevæge sig fejlfrit og komme sikkert tilbage. Men som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den vejledning vi får uende-

lig mere sikker, fordi den kommer fra Gud der har udarbejdet vor åndelige frelse. På vores jordiske rejse har vi fået skrifterne og Ånden til at vejlede os og profeter til at lede os. Præsident Spencer W. Kimball minder os, som Herrens talerør, om hvordan vi kan sikre os vor frelse.

Hvor jævne og direkte end en profets råd kan lyde, så har vi dog somme tider en tendens til at komme ind på et sidespor. Nogle medlemmer ønsker at følge profeten når det er bekvemt for dem, men de ignorerer ham når der kræves ofre eller dybere forpligtelser. Nogle glemmer evangeliets enkelthed, de overdriver noget og negligerer

Det giver en vidunderlig tryghed at vide at det er vor himmelske Faders mål at vejlede og undervise os, mens vi prøver at finde den fuldkomne balance og blive som Frelseren.

andet. Andre gør måske den vejledning de får indviklet, idet de tilslører jævne, guddommelige anvisninger og de mister deres åndelige balance. Nogle bliver oven i købet ofre for rygter, fanatisme, forvrængede dyder,

falste værdier og hule, religiøse forpligtelser.

Min erfaring har vist mig at mange mennesker er modtagelige for det spekulative, og sidste dages hellige er på ingen måde uimodtagelige i den henseende. „Har du hørt?“ „Ved du?“ „Hvis du kan love at holde på en hemmelighed, så vil jeg fortælle dig hvad jeg har fået at vide!“ Benytter man en sådan måde til at vække opmærksomhed, så vil det garanteret lykkes lige med det samme. Det der derpå følger er løse rygter, lige fra spekulationen om hvem den næste biskop eller stavspræsident bliver, til hvornår tusindårsriget begynder.

Profeterne har imidlertid rådet os til at være meget varsomme. De er fulde af tro og håb, de kender Gud og lader os få del i hans inspiration. Vi kan endog selv få bekræftet inspirationskilden på ethvert tidspunkt, ved at lytte til Ånden. Desværre har jeg bemærket at nogle af os har en tendens til at gå til yderligheder på mange måder. Der er for eksempel nogle af os som spiser overdrevent mens andre er ligeglade med om de får sund kost. Nogle sover for meget, andre for lidt. Nogle er ligeglade med legemets pleje og motionering, mens andre nærmest tilbereder det fysiske legeme. Vi må selvfølgelig allesammen sørge for at få alle de nye oplysninger vi kan med hensyn til sundhed og omsorgen for vore legemer, men jeg tror at Herren forventer at vi bruger visdom og fornuft.

Løsningen er balance, ligevægt og mådehold – der anvendes med omtanke indenfor alle de sandheder vi kender, uden at lægge overdrevent vægt på en enkel ting.

Balance spiller også en vigtig rolle inden for rekreation og underholdning. Det er rigtigt at kun arbejde og ingen leg gør Johnny til en kedelig dreng. Men Johnny vil kun bekymre sig om sig selv hvis han insisterer på kun at få rekreation og negligerer sine ansvar for familie, arbejde og åndelig udvikling. Et menneske kan negligere sin familie eller vise et dårligt eksempel og derigennem opmuntre børn til at værdsætte underholdning og materielle goder højere end arbejde eller omsorg for sine medmennesker.

Nogle medlemmer ønsker at følge profeten når det er bekvemt for dem, men de ignorerer ham når der kræves ofre eller dybere forpligtelser.

Præsident Joseph F. Smith har talt om mådehold og han sagde: „De hellige bør ikke være ukloge, men hellere forstå hvad Herrens vilje er og praktisere mådehold i alle ting. De bør undgå udsvævelser, ophøre med

synd, holde sig langt bort fra ‚menneskers lyster‘. [1 Pe. 4:2]. Og de bør i deres egne forlystelser og morskab finde en kurs, der følger Ånden såvel som bogstavet, ikke alene i handling, men også i hensigt, i alt ikke kun i noget af det; det er det, der menes med mådehold. På denne måde vil deres opførsel være fornuftig og glædelig, og de vil ingen vanskeligheder finde i at forstå Herrens vilje.“ [Evangelske Lærdomme, s. 202].

Selv i vor udøvelse af religion kan vi blive uligevægtige, især hvis vi koncentrerer vore anstrengelser udelukkende om ét område, mens vi ignorerer andre der er ligeså vigtige. Læsning i skrifterne, forældrepligter, godgørenhed mod andre og kirkepligter kræver altsammen en del af vores tid. Når man lægger vægt på én af disse ting mens man negligerer andre betyder det at vi ikke gør hvad Frelseren forventer af os. Han har lært os at „det ene burde l gøre og ikke forsømme det andet“. [Matt. 23:23].

Somme tider bliver vore kvorumsmøder og seniorklasser forum for debatter, fremfor redskaber til åndelig udvikling og tjenesteydelser. Når vi drøfter forskellige meninger, glemmer vi somme tider at overveje hvordan vi skal imødekomme enkers, de syges og de sørgendes behov.

Herren har erklæret at „menneskene burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed“. [L&P

58:27]. Riget vil blive opbygget af mennesker der frivilligt giver af deres tid, talenter og midler. Der findes store behov rundt omkring i den verdensspændende kirke i vore dage –

Somme tider bliver vore
kvorumsmøder og
seniorklasser forum for
debatter fremfor redskaber
til åndelig udvikling og
tjenestegerning.

missionærtjeneste og missionærbidrag, tempelarbejde og tempelbygninger, gavmilde fasteofre og ægte omsorg for de fattige, uddannelse og oplæring af familier. Nogle af behovene er måske forskellige indenfor forskellige stave, men alle er lige vigtige. Dygtigt hjemmelærerarbejde og besøgslærerindeundervisning, barmhjertighedstjeneste, besøg hos de syge, kristne tjenesteydelser, effektiv ledelse og dygtig undervisning er altsammen noget der til stadighed er behov for overalt.

Lad os spørge os selv hvordan vi bruger vor tid, talenter og materielle goder. Er vi oppe på mærkerne eller lykkes det ikke for os at nå vore mål, fordi vi har forpligtet os til at bruge for

meget af vores tid til det verdslige, fordi vi vier vore talenter for meget til vores karriere og udelukkende benytter vore midler til at tilfredsstille os selv? Lytter vi til Frelserens rene lære? Fristelser er ofte raffinerede og svære at få øje på. De koncentrerer os om vore svagheder og er indstillet til at ramme os netop i de øjeblikke hvor vi er mest sårbare og modtagelige for deres magt. Ved hjælp af sådanne midler har fristeren beregnet hvordan han kan ødelægge ligevægten i vor tilværelse, og således kan han afspore os fra den kurs som bringer os hjem til Gud.

Da den opstandne Kristus viste sig for nephiterne spurgte han dem: „Hvad slags mænd burde I da . . . være?“ Og derpå besvarede han selv sit spørgsmål med disse ord: „Sandelig siger jeg jer: som jeg er.“ [3 Ne. 27:27].

Under efterkommelse af vore krav til balance må vi allesammen kæmpe med problemer og fristelser, mod yderligheder, overdrevenhed og utilstrækkelighed. Vi har alle brug for den styrke der kommer i bevidstheden om at Jesus Kristus er vores personlige, bogstavelige Frelser, hvis forsoning og frelsende nåde gør det muligt for os at overvinde den åndelige og fysiske død og holde ud til enden, så vi kan komme tilbage til vort evige hjem. Det giver en vidunderlig tryghed at vide at det er vor himmelske Faders mål at vejlede og undervise os, mens vi prøver at finde den fuldkomne balance og blive som Frelseren. □

CEBUS HEMMELIGHED

Da Misalucha familien flyttede til denne ø midt i
Filippinerne, opdagede de det de havde manglet
i deres liv

Richard M. Romney

Bilhornene skingrede og taxier og busser masede for at komme frem i trafikken. Benjamin Misalucha sad på markedspladsen og kiggede på bilerne der kom forbi, så tog han sit lommeværklæde og tørrede sin pande. Han håbede på at hans hustru snart ville blive færdig med at købe ind. Det var varmt og fugtigt, som det ofte er på Filippinerne og han længtes efter at komme hjem og slappe af sammen med sine børn.

Så fik han øje på et skilt, der sad højt oppe på den ene side af bygningerne der ragede op over torvet.

„Ingen succes andre steder kan opveje fiasko i hjemmet,“ stod der. Pludselig blev han klar over at han sad og funderede over budskabet og troede på at det var sandt.

„På dette tidspunkt var jeg ung, ca. 30 år, og havde fire børn. Vi havde snart sagt alt i sammenligning med andre filippinere, men jeg var ikke tilfreds med det liv jeg levede. Jeg vidste indvendigt at jeg søgte efter noget mere,“ sagde han.

Han havde ingen idé om at dette citat

af præsident David O. McKay var skrevet på skiltet af missionærer som boede i bygningen, mormonmissionærer som dem der allerede havde besøgt ham i tre uger da han boede i hovedstaden Manila. Han havde også to gange haft besøg af ældsterne her i Davao, en anden storby i syden. Kort tid efter blev Benjamin Misalucha overflyttet til byen Cebu af det medicinalfirma han arbejdede for. Cebu er en betydningsfuld by på én af de centrale øer. Det var i Cebu hr. Misalucha og hans familie opdagede hemmeligheden ved det de manglede i deres liv.

Familien Misalucha var glade for deres nye hjem. Cebu og de omkringliggende områder har haft stor betydning i filippinernes historie. Det var her Ferdinand Magellan, [portugisisk navigator, 1480–1521] som søgte at sejle jorden rundt, første gang indførte kristendommen på øerne. Et træ kors der siges at være Magellans står stadig på byens torv. I årene 1565–1571 var Cebu hovedstaden for de spanske kolonister, og inbyggerne i

Benjamin og Avelina Misalucha.

Cebu spillede senere en væsentlig rolle i kampen for frigørelse fra Spanien. Under anden verdenskrig blev ejendommene i Cebu næsten helt raseret som en gengældelsesaktion mod undergrundsbevægelsen. Men havnen skete der intet med og byen blev genopbygget. I dag er Cebu stadigvæk centrum for handel og luftfart. Byens borgere er en blanding af landmænd, fabriksarbejdere og forretningsmænd. Misaluchas skulle snart opdage at folk i Cebu er som filippinerne alle andre steder, hurtige

til at smile og lige så hurtigt til at række en hjælpende hånd.

„Filippinerne står i grunden hinanden temmelig nær,“ forklarer Benjamins hustru Avelina. „Vi bevarer et nært forhold til vores familie såvel som til andre filippinerne. Vi tager del i hinandens oplevelser og deler selv det materielle.“

I et samfund hvor det er så almindeligt at dele med hinanden, synes det måske usædvanligt at nogle gør sig bemærket som særdeles gode og gavmilde. Men det var tilfældet for præsi-

denten for den lokale PTA – Parent Teacher Association [en forældre-lærerorganisation]. Hun gjorde sig lige fra begyndelsen en ekstra anstrengelse for at hjælpe familien Misalucha med at falde til i deres nye by. Det varede ikke længe før hr. Misalucha sad i PTA's bestyrelse. Han opdagede på et tidspunkt at præsidenten for PTA var gift med den lokale mormonbiskop. Hr. Misaluchas nysgerrighed blev stadig større.

„En dag mødte jeg dem begge da de kom gående på vejen hjem og jeg løb hen til dem,“ forklarer hr. Misalucha. „Jeg fortalte dem at jeg gerne ville vide noget mere om deres kirke. Han sagde at han gerne ville anbefale at et par pæne unge mennesker kom og underviste mig.“

I de næste 10 måneder fik familien Misalucha regelmæssig besøg af ældsterne. Benjamin Misalucha underholdt dem gerne med historier om tidligere oplevelser med missionærer, før han fuldtud forstod hvem de var: „De bankede på vores dør og spurgte mig om jeg var husets overhoved. Jeg var varm og svedte efter dagens mange pligter, så jeg sagde til dem: ‚Nej, jeg er kun portner her.‘ Det er noget jeg altid siger til min familie for sjov, men de troede mig.“

Avelina sørgede altid for at de fik koldt vand eller saftvand og kager, og måske oven i købet en *siopao* [klægt, hvidt, dampet kinesisk brød fyldt med fars og æg]. Og de fem børn som nu var i familien morede sig naturligvis med at drille missionærerne før man for alvor begyndte at tale om evangeliet.

„Jeg ønskede at få nogle svar fra Bibelen,“ sagde Benjamin, „fordi jeg

endnu ikke troede på Mormons Bog. Og de viste mig nogle svar i Bibelen. Jeg blev fuldstændig konfus fordi de altid kunne finde svar på spørgsmål som jeg ikke engang selv kunne besvare.“ Lidt efter lidt erstattedes hans forvirring af forståelse.

Missionærerne kunne finde svarene fordi de kendte sandheden. Hr. Misalucha kaldte sammen til et familieråd. „I må hver især bede om det,“ sagde han til sin hustru og sine børn. Til det efterfølgende familieråd stemte de allesammen for at blive sidste dages hellige. Familien blev døbt lørdag den 29. april 1978.

„Lige siden vi blev medlemmer er vi blevet velsignet,“ sagde bror Misalucha. Han begyndte at arbejde i et forsikrings-selskab og hans forretning voksede støt. „Til trods for at nogle af mine venner var fjendtligt indstillet. De sagde at jeg ville vende tilbage til min tidligere kirke inden 2 år. Men jeg har fundet den sande kirke, Kristi kirke. Vi fik stærke familiebånd. Børnene blev bedre og bedre til at udvikle deres evner, de lærte at tale offentligt og overvandt deres generthed. Jeg vidste at vi fulgte Herrens vej.“

I dag bor familien Misalucha i en lys og hvidkalket lejlighed der ikke ligger så langt fra stavscentret i Lahug, en forstad til byen Cebu. De er medlemmer af Cebus første ward, byen Cebus stav på Filippinerne. Bror Misalucha, der nu er 45 år, er ældsternes kvorumspræsident og stavens musikformand. Hans hustru underviser i søndagsskolen og er stavens hjælpeforeningsmusikleder. Benette på 21, der er den ældste datter, er stavens aktivitetskomitéformand, og giver sam-

Familien Misalucha.

fundslektion for de unge voksne i hjælpeforeningen.

Benson den ældste søn der er 19 år, er leder for stavens unge mænd og han forbereder sig til at rejse på mission. Belenda, en datter på 16, er sekretær i wardets primary. Belmin på 15 er 1. rådgiver i lærernes kворum og hans lillesøster Benjeline på 12 „sørger for at vi allesammen kommer godt ud af det med hinanden“.

Familien træffer stadig alle beslutninger ved hjælp af *viva voce*, eller ved at stemme om det, selv om bror Misalucha tager den endelige beslutning. „Vi lader dem give udtryk for deres egne meninger,“ forklarer søster Misalucha. „Når der er problemer drøfter vi dem til familiehjemmeaftenen. Men til familiehjemmeaftenen deles vi også om det der er godt.“

Benjeline siger at det der er godt

blandt andet er musik. „Vi synger altid forskellige numre firestemmigt, eftersom vi både har sopranner, alter, tenorer og basser. Og de fleste af os spiller enten guitar, klaver eller begge dele. Til familiehjemmeaftenerne kan vi blandt andet også få en åndelig lektie, øve os i stavens skuespil som for eksempel 'The Stairway,“ en forestilling der skal opføres for at skaffe penge til Manila templet, hvilket projekt Belmin spiller en ledende rolle i.“ Til familiehjemmeaftenen tager man også af og til i byen for at gå i biografen hvis der går et godt stykke, og ved særlige lejligheder spiser familien pizza. „Vi elsker filippinsk mad som for eksempel ris og blæksprutte og tropiske frugter,“ siger Belmin, „men vi kan også lide pizza.“

Fornemmelsen af samarbejde præger familien Misaluchas husholdning. „Vi

har hver især fået tildelt vort arbejde," siger Belenda, „men det betyder ikke at vi ikke kan hjælpe én af de andre med lektierne eller vaske op for dem." Benson, der er hjemmelærerkammerat med sin far, siger: „Jeg føler mig aldrig utilpas i min fars selskab, ikke engang når jeg er sammen med mine venner, fordi han også er min ven. Og det samme med Benette. Hvis jeg bekyrmer mig om ét eller andet i skolen kan jeg fortælle hende om det, og hun forstår mig."

Selv om en masse af kommunens optegnelser blev ødelagt under krigen, har familien Misalucha næsten fuldført deres 4-generationsskemaer og de søger stadig efter nye oplysninger. Benette kan huske hvordan de tog hen til en kirkegård for at indsamle navne og data fra gravstene og Benjeline og Benson er stolte af deres mindebøger. Belenda fører regelmæssigt dagbog. Her skriver hun blandt andet om den nye stav der snart skal dannes i området, om det tempel der snart vil blive bygget i Manila og om forældrenes rejse til områdekongressen, hvor de fik mulighed for at høre præsident Spencer W. Kimball.

„Jeg skriver også om mine følelser, tanker og beslutninger," siger hun, „om mine oplevelser, mine aktiviteter ..."

„Ja, og især om de drenge du kan lide!" griber søsteren leende ind og alle ler.

Benette der arbejder som journalist ved den lokale tv-station, siger at familien hjælper til at klare presset ved hendes arbejde.

„Jeg går sammen med en fotograf som filmer de vigtige, betydningsful-

de ting der sker i samfundet," sagde hun. Hun har interviewet borgmesteren og andre lokale ledere. „Men jeg ser ofte ting som for eksempel ildebrande, overfald og røverier, og man ser en masse mennesker som ikke er glade for det de beskæftiger sig med. Når man så kommer hjem og oplever den dejlige atmosfære vi har her i familien," fortsætter hun, „bliver man meget taknemlig imod Herren. Gud har sørget for at jeg fik en familie, så jeg ved at hvis jeg har problemer eller vanskeligheder så kan jeg komme hjem og tale om dem. Mine forældre og søskende kan hjælpe mig med at løse problemerne. Jeg henter også en masse støtte hos dem i alt det vi gør sammen som en familie, som for eksempel at gå i kirke om søndagen eller at komme til andre kirkeaktiviteter i ugens løb."

„Jeg fortalte dem at jeg gerne ville vide noget mere om hans kirke. Han sagde at han gerne ville anbefale at et par pæne unge mennesker kom og underviste mig."

Hun fortæller at hun på arbejdet bliver stillet spørgsmål om hvordan det er at være sidste dages hellig, i reglen fordi hun bliver budt på kaffe hos de mennesker hun interviewer og de gerne vil vide hvorfor hun siger nej

tak. „Det fører ofte til samtaler om visdomsordet,” siger hun. Hun har også bemærket at „folk som medvirker i udsendelserne har problemer med 'at tale et ordentligt sprog,. Som chefen der råber efter én på et sprog der ikke er særlig pænt. Udover at være korrespondent leder jeg også nogle show og når dette sker er der gerne én eller anden der siger: 'Hvorfor bliver du ikke vred og bander ligesom de andre?, men jeg kan godt blive vred uden at bruge grimme ord. Jeg kan virke med lige så stor kraft på en pæn måde.”

Udover familiens aktivitet i kirken er de velkendte i de skoler hvor de går. Alle børnene er eller har været højt respekterede elever lige fra første klasse og hele vejen igennem. Benette var den næstbedste i sin klasse da hun tog sin studentereksamen. Benson er den næstbedste i sin klasse for tiden. Belenda er også den næstbedste i gymnasieklassen hvor hun går nu, og det samme var tilfældet i underskolen. „Vi har endnu ikke slået rekorden,” siger bror Misalucha og ler. „Men vi håber stadig på en førsteplads.” Men selv om hans børn ikke var så dygtige i skolen, tilføjer han hurtigt, ville han gøre sit bedste for at opmuntre dem. „Alle mennesker laver fejltagelser ind imellem og man er nødt til at fortælle dem at det ikke er verdens ende. Bedre held næste gang. Det er ikke præmierne der betyder noget, men de anstrengelser man gør sig for at blive bedre. Så længe de gør deres bedste, kan de ikke gøre mere.”

De nyder også deres aktiviteter i kirken, alt hvad de opnår på højere læreanstalter og i deres erhverv, og de har et nært familieforhold. Men den

største glæde i familien Misaluchas liv er formodentligt når de kan fortælle andre hemmeligheden ved den lykke deres far opdagede dengang han flyttede til Cebu.

„Jeg kan vidne om at denne kirke er den eneste sande,” siger Belmin. „Somme tider kan jeg påvirke mine venner så de ikke gør noget forkert, og de siger at min idé er god. Jeg forklarer dem for eksempel hvor farligt det er at ryge og så siger de: 'Nej, det vidste jeg ikke., Det virker som en slags advarsel for dem. Jeg har overbevist dem om at de ikke bør pjække fra skolen og ikke se elendige film.” „Jeg har en masse venner som ved at evangeliet er sandt,” tilføjer Benson. „Men der ser ud til at være nogle forhindringer som de ikke kan komme over. De spørger: 'Hvorfor vil du lave om på mig?, De er så stædige, fordi de er født ind i det. Men tanken med det er at gøre dem lykkelige.”

„Jeg begynder hver dag med bøn,” siger Belenda. „Mine kammerater i skolen er altid meget interesseret i kirken. Når de bliver klar over at jeg er mormon stiller de mig alle mulige spørgsmål, somme tider også dumme spørgsmål, som for eksempel: 'Hvorfor vil du ikke drikke?, Og jeg fortæller dem grundene, fordi det er imod kirkens regler og fordi det er usundt.” Bror Misalucha fortæller hvordan han gjorde én af sine venner, Larry Yumul, bekendt med evangeliet. „Han spurgte mig hvorfor jeg var blevet sidste dages hellig,” siger bror Misalucha. „Jeg fortalte ham at jeg havde søgt en kirke som kunne besvare flere spørgsmål, en kirke der praktiserede hvad den underviste i, en kirke der kunne

lære os noget vi ikke før havde kendt til."

To og en halv måned senere tilsluttede bror Yumul sig kirken. Han havde en nabo som altid bandede, spillede og

„Gud har sørget for at jeg fik en familie, så jeg ved at hvis jeg har problemer eller vanskeligheder så kan jeg komme hjem og tale om dem.“

smed sit affald foran deres hus. Bror Yumuls holdning imod ham ændrede sig. „Han begyndte at behandle ham som en god nabo og forsøgte at blive et godt kristent menneske overfor ham,“ forklarer bror Misalucha. „Den tidligere så ubehagelige nabo ændrede levevis og tilsluttede sig kirken! Nu har han fortalt om evangeliet til en anden familie og de er blevet døbt, og de har hjulpet missionærerne ved at præsentere dem for endnu en familie der også har tilsluttet sig kirken!“

Dette har tilsyneladende været en god lektie for Benson. „Den bedste måde at få et menneske til at lytte til det man har at sige er i sine gerninger at vise dem sin interesse. Før jeg kan tale til folk må jeg gøre mig til venner med dem, få dem til at føle sig godt tilpas. I skolen har vi elever fra hele øen, så modsætningen i religion er ikke ualmindelig. Det er svært at forsvare sig som mormon. Men det er let at dele sin tro med en ven.“ „Filippinerne

indstilling til at dele evangeliet med andre kan hjælpe kirken til at vokse,“ siger søster Misalucha. „Det er naturligt for os at dele de vigtige ting i vort liv og evangeliet er det vigtigste. Når filippinerne normalt deler alt, vil denne indstilling til at dele blive beriget i evangeliets lys. Selv om også filippinerne normalt er glade, så bliver de alligevel påvirket når de møder en mormon, fordi der er noget særligt ved mennesker der efterlever det gengivne evangelium.“

Det er måske derfor at de ikke-medlemmer der besøger familie Misalucha går bort med en sådan glød i deres hjerte. „Vi lærer dem om familiehjemmeaftenen og fortæller dem hvordan evangeliet har knyttet vores familie mere sammen,“ siger bror Misalucha. „Man bliver mere effektiv overfor mennesker man kender, fordi man kan dele sådanne oplevelser med dem og få dem til også at komme dem ved.“ Da familien Misalucha ankom til Cebu var evangeliet stadig en hemmelighed for dem. Men her opdagede de hvordan man kan få et fuldstændigt og lykkeligt familieliv, både nu og i evigheden. Hvis de kan gøre noget ved dette, så er det en hemmelighed de ikke kan holde skjult for andre ret længe. □

Fotograferet af Richard M. Romney

Omslagsbilledet:

Cebus hemmelighed

Beretning om en
filippinsk familie.

Se side 34

Forsiden:

Øverst til venstre:
En carabao eller vandbøffel,
filippinerne nationaldyr.

Midterste række fra venstre:
En tilrigget kano fra det sydlige af
Centralfilippinerne
[fotograferet af ældste Michael K.
Holmes],
to filippinerbørn med de traditionelle
landmandshatte, ballonsælger i Rizal
Park i den filippinske hovedstad,
Manila.

Nederst:
En dåbsgruppe bestående af missio-
nærer og nyomvendte
der kommer op af havet ved Red
Beach på øen Leyte
[fotograferet af elder Kurt L. Softe].

Bagsiden:

Øverst til venstre:
Hovedbygningen på den store plads
ved University of Santo Thomas i
Manila.

Nederst fra venstre:
Farvestrålende planter vokser i Fort
Santiago,
det sted hvor Manila oprindeligt lå,
Manilabugten set fra Rizal Park,
Ayala Avenue, Manilas rigmands-
kvarter.
[Fotograferet af Richard M. Rom-
ney].

